

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΙΚΑ
Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΑΡΕΤΕΙΝΑ ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ ἐναντι τοῦ Κήπου.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὡς πρέπει νὰ κτίζωνται οἱ Ναοί.
Ἀπομνημονεύματα στρατιωτικοῦ... γάτου.
Δέσχη ὑπὸ Ἴμβ.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
ΠΟΙΗΣΙΣ: Παρηγορία, ὑπὸ I. Μαράνου.
Οἱ χαρνοφύγοι σκοποὶ. (Κρητικὴ παράδοσις), ὑπὸ
Ἰωάννου Δ. Κονδύλακη.
ἘΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ: Τὸ ἀργυροῦν ἔγχε-
σι δειν. (Μεταφράσις Γ. Σ**). Philibert Audebrand.
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
Ἡ βιομηχανία τῶν τριχάπτων, ὑπὸ Ν. Σωρο-
κιάδου.

Ἐν τῷ ΔΕΛΤΙῳ. Ἡμερολόγιον. — Ἑορταὶ τῆς
ἐβδομάδος. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαίτερα γράμματα.
— Νέα βιβλία. — Ἀγγελίαι.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Μαρτυρία τῆς Κας Em. de
Girardin.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΤΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΝΑΟΙ

Θὰ ἴδωμεν λοιπὸν γυμνοὺς ὄμους σελα-
γίζοντας ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας μυριάδων κη-
ρίων, ἀρώματα πολύτιμα θὰ μυρόνωσι τὴν
ἀτμόσφαιραν, καὶ θ' ἀνακρούσωσιν αἱ μου-
σικαὶ ἐνθουσιαστικὸς στρεβίλους, ἠλεκτρι-
ζώντας τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν χο-
ρευτῶν.

Τὰ ἄνθη τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου καὶ τὰ
ἄνθη τῶν ἀγρῶν θὰ συγγέωσι τὰ γοητευ-
τικὰ χρώματά των, ἀστράπαι βλεμμάτων
θὰ διασταυροῦνται ἐν τῷ ἡμίφωτι τῶν κή-
πων καὶ οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων θὰ αἰσθάν-
ωνται ἠλεκτρικοὺς τιναγμούς, νομίζοντες
ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀποτείνονται οἱ μυστηριώ-
δεις ἐκείνοι ψιθυροὶ καὶ μεθυστικὰ φιλήματα,
αἱ γόησαι ὑπερῶς.

Ὡ θὰ εἶνε ἠραῖοι, ἔξοχοι, μοναδικαὶ αἱ
ἐορταὶ αὐταί.

Σπύσαστε δεσποινίδες καὶ δέσποινα νὰ
προμηθευθῆτε ἐσθῆτας λεπτὰς, ὡς τῆς ἀ-
ράχνης ὁ ἴστος, σπύσαστε μυροβόλοι ἥρωες
νὰ συμπληρώσῃτε τοὺς καλλωπισμοὺς σας.
Αἱ φθινόπωριναὶ ἐορταὶ ἤρχισαν ἤδη νὰ
προκηρυσσωνται. Ἡ πρώτη, ὦ! ἡ πρώτη
ἐστὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην λαμπρὰ καὶ πο-
λυθέλητος.

Δὲν εἶνε ἐτιγνωστὴ ἡ εὐτυχὴς γῆ, ἥτις
θὰ γίνῃ ἐνδοξὸς διὰ τῶν ὠραίων τούτων
ἐορτῶν. Ἄλλ' εἴτε ἡ Κηφισιά εἶνε, εἴτε τὰ
Φάληρα, ἐπὶ μακρὰ ἔτη γηθοσύνης θ' ἀ-
νάμνησκωνται αὐτῶν, καὶ ἂν οὐδένα ἄλ-
λον ἀπέκτινάν ποτε στέφανον δάφνης, εὖ-
τος καὶ μόνος θὰ εἶνε ἀρετὸς ἐν στήφει τὸ
ὄνομά των ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν αἰώνων.

Ὁ χορὸς θὰ εἶνε βεβαίως τὸ συμπλή-
ρωμα· ἀλλὰ πρὸ τούτου θὰ τελεσθῶσιν
ἀγοραὶ, θὰ ἰδρυθῶσι πρατήρια κομφοτεχνη-
μάτων, ἀγθέων, φιλοφροσυνῶν καὶ μευδια-
μάτων. Χαρὰ εἰς ἐκείνον, ὅστις θὰ παρα-
σταθῇ, χαρὰ εἰς ἐκείνον δι' ὃν ἡ τύχη θὰ

ἐξαγάγῃ τὸν πολυτιμότερον κλῆρον τῶν
λαχείων τῆς. Καὶ πρὸ πάντων χαρὰ εἰς τὸν
τόπον, διότι θὰ ἀποδειχθῇ ἀπαξ ἔτι, ὅτι
βρίθει ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐζυπηρετούν-
των τὰ ἱερώτερα τῶν συμφερόντων του.

Διότι... μὴ τυχόν καὶ ἐγομίζατε ὅτι πρό-
κειται περὶ συνήθους τινὸς ἐορτῆς, ἐξ ἧς
οὐδὲν ἄλλο θ' ἀπορρέουσι ἢ ἡ διασκέδασις;

Θεὸς φυλάξει!
Οὕτω θὰ ἐπιζητηθῇ ὁ ὀβολὸς τῶν εὐλα-
βῶν ἵνα ἐγερθῇ ὁλοκρῶς τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἔργον
εἶνε ἱερὸν, θεῆραστον. Καὶ ἔτι πλέον. Εἶνε
ἡ ἀρχὴ νέας μεθόδου πρὸς ἀνέγερσιν τῶν
ἐκκλησιῶν. Τίς οἶδεν ἄλλοτε ποῖα πείρα
μετεχειρίζοντο μέσα πρὸς πραγμάτων τοι-
ούτων ἱερῶν σκοπῶν! οἱ πατέρες ἡμῶν οἱ
ὡς ὑψίστην τῶν εὐχῶν καὶ εὐτυχιῶν θεω-
ροῦντες τὸ: «κτίσιμο ἐκκλησιῶν!»

Ἄλλὰ νῦν, ὅτε τὰ πάντα ἐξιδανικευθη-
σαν, ἀρκεῖ ἓν λαχεῖον διὰ ν' ἀγορασθῇ τὸ
γῆπεδον, μία συναυλία διὰ νὰ κτισθῶσιν οἱ
τοῖχοι ὡς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀρφείου
καὶ εἰς χορὸς διὰ νὰ κοσμηθῇ τὸ τέμπλον!
Πόσον ἄλλοτε ἦσαν πείροι οἱ χριστιανοί!

Ψυχορραγῶν πρεσβύτης προσεπάθει νὰ
παλαίσῃ μίαν ἔτι στιγμὴν πρὸς τὸν θάνα-
τον, ἵνα δυνήθῃ νὰ εἴπῃ εἰς τὰ τέκνα ἢ τὸν
πνευματικὸν τόν. Καὶ... τόσα διὰ τὴν ἐκ-
κλησίαν.

Τυφλὸς ἐπαίτης, ὡς διηγήθη ἡμῖν αὐτό-
πτης ἱερεὺς, ἐκληροδότησεν ἐκ τῶν δωδεκά
δραχμῶν ἅς ἐρύλασεν εἰς τὸ κομπόδεμά
του «ἐξῆς στὸς φτωχοὺς καὶ ἐξῆς στήν ἐκ-
κλησίαν». Καὶ πρὶν κλείσῃ διὰ παντός τὰ
ὄμματα παρθένος, ἧς τὸ στήθος εἶχε συν-
τριβῆ, «στήν ἐκκλησίαν» ἐπίσης παρεκάλει
νὰ πέμψῃσι «τὸ ἀσημιὸν τῆς». Ἄλλ' ἐκ-
τότε προωδεύσαμὲν πολὺ. Εἶνε καὶ οἱ ναοὶ
περιττόν τὴν κόσμημα μᾶλλον τῆς συνοικίας
ἢ τὸ πολὺ χρήσιμον διὰ τὰς ἐκλογάς...

Ἐρωτήσατε καὶ τοὺς ἱερεῖς, καὶ θὰ πει-
σθῆτε. Εἶνε καὶ αὐτοὶ τόσῳ ἐνθουσιασμένοι
διὰ τὴν νέαν ταύτην μέθον, ὥστε προθύ-
μος θὰ προσέφερον τὰ καλυμμαχία των
ἵνα ἐντὸς αὐτῶν ἀναστραφῶσι τοῦ λαχείου
οἱ ἀριθμοὶ καὶ ἂν δὲν ἐφοβοῦντο... μὴ
κρυολογήσωσι, θὰ ἐξέβαλλον εὐχαρίστως τὸ
ράσον ἵνα μετὰ πλειότερας ἐλευθερίας
πρωτοστατήσωσιν ἐν ταῖς ἐορταῖς καὶ δι-
ευθύνωσι τοὺς εὐσεβεῖς χοροὺς, διὰ τῶν
ὁποίων θὰ στεγασθῇ ὁ οἰκοδομούμενος ἐν
Ἀθήναις ναὸς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ
Ἀρεοπαγίτου!

ὑποτίθεται δὲ ὅτι... ἀνωθεν τῶν
σχημῶν τούτων ἴσταται ὁ ἀθηναῖος πρωτο-
μάρτυς τοῦ χριστιανισμοῦ, εὐλογῶν τοὺς
ὑπὲρ αὐτοῦ κοπιῶντας.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ... ΓΑΤΟΥ

ΔΕΣΧΗ

Κρίνω καθήκον μου νὰ μεταχειρισθῶ τὴν
πρώτην σταγόνα τῆς μελάνης, δι' ἧς ἡ γρα-
φίς μου ἐβράχη, ἵνα βεβαιώσω, ὅτι οὐδε-
μίαν ἀλληγορικὴν σημασίαν ἔχουσι ὅσα θ'
ἀναγνώσῃτε. Ματαίως θὰ κοπιᾶσθε, ἀνα-
ζητοῦντες κρυφίον τινα ἢ ὑπολανθάνοντα
σκοπὸν δὲν θὰ τὸν εὑρητε, διότι δὲν υπάρ-
χει. Θὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν
ἀλήθειαν, ὅπως τὴν λέγουσι τὰ πέντε δέ-
κατα τῶν ὀριζομένων ἐνώπιον τοῦ εἰρηνο-
δίκου πάσης πλευρᾶς, πλὴν ἐκείνης, ἣν μᾶς
ἤρπασεν ὁ Θεὸς ἵνα μᾶς ἀφαιρέσῃ τὴν εἰ-
ρήνην, διότι ἡ πλευρὰ αὕτη δὲν ὑποφέρει
εἰρηνοδικίαν.

Ἐκαθήμην ἐν τῷ γραφεῖῳ μου σκεπτό-
μενος βαθέως τί θ' ἀπογίνω μετὰ τὸν θά-
νατον καὶ ὑπὸ ποίαν μορφήν θὰ παρα-
σταθῶ ἐν τῇ μεγάλῃ ἐορτῇ τῆς δευτέρας
παρουσίας. Πρὸ ὀλίγου εἶχον ἀναγνώσει
βιβλίον τι περὶ μετεμψυχώσεως, καὶ αἱ θεω-
ρίαι τοῦ συγγραφέως, σπαρείσαι ἐν τῇ κεφα-
λῇ μου, ἤρχισον, φαίνεται, νὰ φυτρώνωσιν
ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Ἐξήταζον ἐπισται-
μένως τὴν νέαν ταύτην παραγωγὴν τοῦ
νοῦ μου, ἀλλὰ δὲν ἤμην ποσῶς εὐχαριστη-
μένος, εἰς οὐδὲν δυνάμενος νὰ κατάλῃξω
συμπέρασμα. Ἐχει καλῶς, ἔλεγον. Καθεὶς
θὰ μεταμορφωθῇ προσηκόντως. ὑποθέτω
πόσοι θὰ εἶνε αἱ πόδες καὶ ὅποιον τὸ τρί-
γωνον, μετὰ τὸ ὅποιον θὰ ζῆσιν τὰς ὑπολοί-
πους ἡμέρας τῆς δευτέρας ζωῆς του ὁ κύ-
ριος δεῖνα, καὶ ὑπὸ ποῖον ἐράσιμον πτε-
ρωμα θὰ ἵπταται ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον
ἢ καλὴ ἐκείνη κυρία... ἥτις ἔχει τὴν
μελωδίαν ἐν τῇ φωνῇ. Ἄλλ' ἐγώ; τί θὰ
ἀπογίνω ἐγώ; Νὰ μὴ ἔχη τις τοῦλάχισ-
τον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς! Ἄλλὰ
καὶ νὰ εἶχομεν αὐτὸ τὸ δικαίωμα, μὴ τοῦτο
δὲν θὰ ἐγίνετο ἡ αἰτία νὰ μετανοῶμεν μίαν
ἡμέραν διὰ τὴν προτίμησίν μας; Ποῖον ἐκ
τῶν ζώων εἶνε εὐτυχὴς διὰ νὰ ποθήσῃ τις
τὴν ζωὴν του; Ὁ ἵππος; Ἄλλ' ὁ ἔλλην
ἵππος—διότι μετὰ τῆς ἀλλαγῆς τῆς μορ-
φῆς δὲν θ' ἀναγκασθῶμεν βεβαίως νὰ γί-
νωμεν ἐξωμῶτα τῆς ἐθνικότητος ἡμῶν—ὁ
ἔλλην ἵππος, εἴτε ἀναθάτην φέροι χρυσοκό-
σμητον εἴτε κάρρον σῦρει λιθοφόρτον, ὑψι-
σταται μαστιγώσις, ἥμισυ ζηλευτάς. Ὁ
κύων; Ἄλλὰ ἂν ἐγίνοντο τοιοῦτος, θὰ
ἐκρέματο ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου ἢ δι-
στόμος μάχαιρα τῆς ἀστυνομικῆς φύλας ἢ,
τὸ χειρότερον, ἢ ἀσπονδὸς ἔχθρα ἀγαπήτου
συναδέλφου. Νὰ γίνω πτηνόν; ἀλλὰ θὰ μὲ
συλλάβῃ πτηνολόγος τις καὶ θὰ ἐξορύξῃ τοὺς

ὄφθαλμούς μου — τούτο εἶνε ιστορικόν — διά τὴν πάλιν θλιβερώτερα καὶ νὰ προκαλέσω τὸν τρόφον ἐἰς τὰς παγίδας τοῦ προδότου τούτου... ὅμως δὲν γίνονται. Νὰ ποθῶ τοῦ ὄνου τὴν δορᾶν; Ἀλλά, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἴνε τὰ ὠτά μου, θ' ἀκούω πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους ἀποδίδοντας ἑαυτοῖς καὶ ἀλλήλοις τὸ ὄνομά μου, καὶ τούτο δὲν θά μὲ κολακεύῃ ποσῶς! Νὰ γίνω κάμηλος; Ἀ καὶ ἄλλα θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἐκπατρισθῶ, καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὰς Ἀθήνας! Νὰ γίνω ἑλεφάντης; ὅχι, εἶνε περιττόν. Πίθηκος; Ἀλλά θὰ εὐρεθῆ κακῆ τις γλώσσα νὰ εἴπῃ... ἔτι δὲν μετεμορφώθη ποσῶς. Δείων; θὰ μὲ ἐγκλείσουν ἐν τῷ κλωδῷ τοῦ βασιλέως καὶ θὰ βλέπω μακρόθεν τὰς κυβερνήτας καὶ τοὺς ἀξιωματικούς, μὴ δυναμένους νὰ συνεννοήσωσιν διὰ τὴν ἀγνοίαν κοινῆς τινος γλώσσης, καὶ θὰ ἐθλιβόμην. Νὰ γίνω ἀλέκτωρ; Ἀλλά τρολλοῦμαι διὰ τὸν πρῶτον ὑπνον. Γλαυξ; ἀλλ' ἂν μὲ διώρῃ καθηγητήν; Καναρίνι; Καὶ ἂν μὲ ἐφερον νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ὁμώνυμον κωμῶδιαν; Ἰχθύς; Ἀλλά μὲ πειράζει ἡ θάλασσα....

Καὶ ἐπιανελάμβανον ἐξ ἀρχῆς τὰ περιεχόμενα τῆς ζωολογίας καὶ ἐξήραζον ἐν ἑκάστῳ, ὡς νὰ ἦτο πλέον ἢ βέβαιον ὅτι μοὶ ἐπετρόπη τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς. Ἦθελον ν' ἀποκατασταθῶ ὡς τὸ δυνατὸν καλλίτερον. Ἀλλὰ τόσα ὑφίστανται καὶ τὰ πτωχὰ ζῶα παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οὐδενὸς τὴν θέσιν ἐξήλεον. — Τί κρίμα! ἔλεγον, νὰ μὴ φέρῃ εὐτυχίαν οὐδ' ἡ μετεμψύχωσις αὕτη;

Αἶφνης ἀπεσπᾶσθη τῶν σκέψεών μου ὑπὸ φωνῆς πλήρους ἡδύτητας καὶ παρακλήσεως. Ἐστράφη καὶ δὲν εἶδον τίποτε. Ἰδέα μου θὰ ἦτο. Ἀλλ' ἡ φωνὴ ἠκούσθη καὶ πάλιν, γλυκυτέρα ἢ ἦτο καὶ ἐκτετυχωτέρα καὶ διέκρινον καθαρὰ καθαρὰ τὰς λέξεις:

— Νιάαρ, νιάρρρ. Γάτος θὰ εἴνε, ἐπιθύρισα. Γάτος; Ἀλλ' ἰδοῦ... Μάλιστα... Ἐβρον τέλος πάντων τὸν ἀνθρωπὸν μου... ἡ μάλλον τὸ ζῶόν μου. Καὶ νὰ μὴ μοὶ ἔλθῃ τὸσόν ἄραν εἰς τὸν νοῦν. Εἶνε ἴσως τῆς Μόρας προϊδοποίησις. Κάλως οἰωνός. Θέλω νὰ γίνω γάτος! Ναί! Γάτος!

Εἶνε εὐγενὲς καὶ ὠρατον ζῶον. Κατάγεται ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν, τὴν τῶν Αἰλουροειδῶν, καὶ εἶνε ἐξάδελφος τοῦ λέοντος καὶ τῆς παρδάλεως. Ἀγαπᾷ τὸν ὑπνον, ὅπως ἐγώ, τὸ θάλλπος, τὴν γαλήνην καὶ τὴν κατοικίαν του, ὅπως ἐγώ. Ἀγαπᾷ νὰ τρέχῃ εἰς τὰ δώματα καὶ τὰς στέγας, ὅπως ἔτι κακνον καὶ ἐγὼ εἰς τὴν νεότητά μου. Ἀγαπᾷ νὰ νιπέται συχνὰ εἶνε καθαρόν, κόσμιον. Τί θλίψεις ἔχει ὁ γάτος; οὐδεμίαν! Θὰ ζήσῃ εὐτυχῆς. Ἐβρον, τέλος πάντων!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκρούσαν τὸ παράθυρόν μου. Ἐστράφη καὶ εἶδον. Ἦτο ὠραιὸς λευκὸς γάτος, ὅστις μὲ ἐχαίρειτε μετὰ πολλῆς χάριτος, κινῶν τὸν δεξιὸν ἐμπρόσθιον πόδα.

Ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη εἰς τούτο. Ἐκρούε τὴν ὕλην, ὡς νὰ ἐξῆται νὰ εἰσελθῇ. Νὰ μὴ τὸν δεχθῶ; Ἢ ἦτο ἀσυγγνωστὸν. Ἦνοιξα τὸ παράθυρον, καὶ ὁ παράδοξος ἐπισκέπτης ἐπῆλθες μετὰ θάρρους φιλικωτάτου ἐπὶ τοῦ ὄμου μου, καὶ ἤρχισεν νὰ ζῆθ' ὑπερευχόμενος τὸ ἐνδομύ μου.

— Πολὺ θάρρος ἐπῆρες, μικρὲ μου, τῷ εἶπα. Μὲ ἀρέσκει ὅμως; πολὺ ἡ ἐλευθερία σου. Τί ἀγαπᾷς;

— Ἠθά νὰ ζητήσω δικαιοσύνην! μοὶ ἀπῆντης μὲ ἔνρινον μὲν ἀλλὰ καθαρωτάτην προφορᾶν. Ἐμείνα ἐκπληκτός ὁ γάτος ὠμίλει, καὶ ὠμίλει ὠραία. Δὲν εἶνε λοιπὸν μῦθοι τὰ ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου γραφέντα; Καὶ ὁ Λαφοντάκιος δὲν ἦτο λοιπὸν φαντασιόπληκτός; Ἦρχισα νὰ ταρασσώμαι ὡς πρὸ τῆς θεᾶς ὑπερφυσικοῦ φαινομένου. Ὀμιλοῦν οἱ γάτοι; Ἀ! ὄνειρεύομαι βεβαίως. Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Γνωρίζω τί σκέπτεσθε, μοὶ ἀπῆντης. Παραξενεύεσθε μὲ τὴν ὁμιλίαν μου. Ἀλλ' ἔχετε ἀδικον. Μάθετε ὅτι ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατῴκησα εἰς τὴν σχολῆν καὶ ἐπὶ ὅκτω ὡρας καθ' ἡμέραν ἠκούμην τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων. Ἐφυγα ἐκεῖθεν, διότι τὰ φαγητὰ ἦσαν ἄθλια. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔμαθον περισσότερα ἀπὸ τοὺς μαθητὰς, οἵτινες ἔμειναν διὰ τὸ πᾶρον τὸ ἀπολυτήριον των.

ἔχει δίκαιον, ἐπιθύρισα. Πολλάκις ἠκούσα καὶ ἐγὼ ἕνα διδάσκαλόν μου, νὰ λέγῃ: «αὐτὰ τὰ ζεύρει καὶ ὁ γάτος μας!» Ἰδοῦ πῶς ἐξηγεῖται. Ὁ διδάσκαλός μου δὲν ἔλεγε ποτε ψεύματα!

— Καὶ διατί ζητεῖς δικαιοσύνην; τὸν ἠρώτησα τεταραγμένος ἀκόμη.

— ἔχετε ἀλλήν ἔργασίαν; μὲ ἠρώτησεν.

— Ὄχι, διατί;

— Διότι ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ.

Ἐπιτρέπετε;

— Ναί, λέγε, τῷ εἶπον, θαυσεῶν φιλοστόργως τὴν μικρὰν κεφαλὴν του.

Ἐὰν εἰδατέ ποτε τὴν εἰκόνα Εὐαγγελιστοῦ ἐπὶ τοῦ ὄμου ἢ πλησίον ἔχοντος ἐν τῶν ζώων τῆς ἀποκαλύψεως, δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν σκηνὴν, ἢς ἐγὼ καὶ ὁ γάτος ὑπῆρχαμεν ἐπὶ πολλὴν ὠραν τὰ δρῶντα πρόσωποι. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο ἀρκούντως βαρὺς, τὸν ἤγειρα ἠμέρα ἐκ τοῦ ὄμου μου καὶ τὸν ἐτοποθέτησα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐστράφη περὶ αὐτὸν ὡς νὰ ἐξῆται κατὰ ὀρεκτικόν, ἀλλὰ, ἀφοῦ ἐπίσθη ὅτι ματαιοπονεῖ, ἠκούσθη νὰ λείξῃ φύλλον ἐφημερίδος, διακρινόμενης διὰ τὰς ἀντικυλικὰς διαθέσεις τῆς εἰς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης. Καὶ ἐπειτα προσῆλθον ἐπ' ἐμοῦ τοὺς λοζουσκιτρινοπραίνους ὀφθαλμούς του καὶ ἀνέμεινεν.

Οὐδέποτε εἶδον ὠραιότερον γάτον. ἔχει τὴν κεφαλὴν ὀλοστρογγυλὴν, τὰ ὠτά μικράτα καὶ εἰς ὀξύ ἀπολήγοντα, τὸ βλέμμα ζωηρὸν καὶ πλήρες γλυκύτητος, τὴν ρῖνα μικρὰν καὶ λάμπουσαν ἐξ ὑγρότητος, τὸ στόμα μέτριον μᾶλλον καὶ τοὺς ὀδόντας ὀξεῖς καὶ λευκοτάτους. Πρὸ πάντων ὅμως μοὶ παρήγαγεν αἰσθησὴν ὁ μέγας καὶ ἀρειμῶνις μύσταξ του, ὃ πάλλευκος μὲν ἀλλὰ δεκνύων ζωὴν καὶ ἀξιώσεις νεανικωτάτας. Εἶπον ὅτι ἦτο λευκός. Σπάνία τινα ζαυθὰ

νέφθ ἑσθιαζὸν ποῦ καὶ ποῦ τὸν ἐπιμήκη κορμόν, ὃν εἶχε ἐξαπλάσει ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὅτε τὸν παρετήρουν ἀσκαρδαμυκτὶ ἤγειρε καὶ ἐκείνος ἐνθεν κἀκείθεν τὴν μακρὰν καὶ θυσανωτὴν οὐρὰν του, μετατοπίζων οὕτως ἀπροσέκτως τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτία, ἐκάμυε φιλαρέσκως τοὺς ὀφθαλμούς, ὧν αἱ κόραι διστέλλοντο τότε εἰς λεπτοτάτας μαύρας γραμμάς καὶ ἐρρόγηχαζε μετὰ πολλῆς ἡδυπαθείας.

— Εἰπέ μοι πρῶτον τὸ ὄνομά σου, τῷ εἶπον.

— Τὸ ὄνομά μου; ... Σᾶς τὸ λέγω, εἶπέ μετὰ τινα σκέψιν ἄλλα θὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ τὸ τηρήσετε μυστικόν. Εἶμαι στρατιωτικός, καὶ δὲν μὲ συμφέρει νὰ γνωσθῆ ὅτι δίδω πληροφορίας εἰς δημοσιογράφους.

— Εἶσαι στρατιωτικός; ἀνεκράξα γελῶν.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπῆντης μετὰ τόνου προσδληθείσης ἀξιοπρεπείας, καὶ ἔφερε τὸν δεξιὸν ἐμπρόσθιον πόδα παρὰ τὸ ἀριστερόν πλευρόν, ὡς νὰ ἐξῆται ἐκεῖ λαβὴν ζίφους. Ἀλλ' ἔπειτα στενάξας: Μὲ συγχωρεῖτε, προσέθηκέν, ἡ ζωὴ, ἢν διόχομεν, μάς καθίσταξ ὀλίγον ὀργίλους. Εἶμαι στρατιωτικός ἀπὸ πολλῶν ἔθδν καὶ ἀνήκα εἰς τὴν δύναμιν τοῦ δεινὸς λόχου τοῦ δεινὸς τάγματος τοῦ δεινὸς συντάγματος. Συμπεριλαμβάνομαι δὲ εἰς τοὺς ἀδικηθέντας διὰ τοῦ πρό τιναν ἡμέραν ἐκδοθέντος διατάγματος, δι' οὗ, καταργηθέντων τῶν κονδυλίων τοῦ συσσιτίου μας, καταδικάσθημεν, ἐγὼ καὶ πάντες οἱ συνάδελφοί μου, νὰ ριφθῶμεν ἀστοργῶς εἰς τοὺς πέντε δρόμους! Τί ἄλλο ἠξυούμεν ἡμεῖς νὰ κάμνωμεν;

— ἔχεις δίκαιον, τῷ εἶπον, πράγματι, ἀνέγνωσα καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν διαταγὴν καὶ σᾶς ἔλυθηθην.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος ὀλωντῶν συστρατιωτῶν μου. Γνωρίζοντες τὰ φιλόπρωπα ὑμῶν αἰσθήματα, μὲ ἐπεμψαν ἐμὲ τὸν ἀρχαιότερον νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ γράψητε δύο λέξεις, οὐδεὶς θὰ μάς υπερασπισθῆ. Θὰ ριφθῶμεν εἰς τοὺς δρόμους. Καὶ εἶνε δίκαιον τούτο, ἀφοῦ ἐπὶ τὸσον καιρὸν ὑπηρετήσαμεν! Ἐγὼ θὰ ἤμην τῶρα συνταγματάρχης, ἂν ἠριθμοῦντο δικαίως τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας μου. Εἶδα παιδάκια νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν στρατὸν καὶ νὰ εἴνε τῶρα ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, ἐγὼ δὲ ... μόλις πρὸ ὀλίγου ὠνομάσθη Ἰσχυρὸς ἀπὸ τὸν λοχαγόν μου.

Καὶ λέγων ταῦτα, ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἔφερε παρὰ τὸ μέτωπον τὸν δεξιὸν ἐμπρόσθιον, ἀπευθύνων μοι τὸν στρατιωτικὸν χειρισμόν.

— Εὐγε, λοχία! λέγε.

Ὁ Ἰσχυρὸς, διότι οὕτω καλεῖται ὁ γάτος μου, σᾶς παρακαλῶ δὲ θερμῶς νὰ μείνῃ τούτο μεταξύ μας ἵνα μὴ σταλῆ ὁ πτωχός εἰς Παλαμήδιον, ἐξηκολούθησε λέγων:

— Ἄφετε νὰ σᾶς διηγηθῶ ἐξ ἀρχῆς τὴν ιστορίαν μου. Θὰ ἔνοήσετε οὕτως ὅτι οὐδ' ἡ ἀνατροφή, οὐδὲ τὸ παρελθόν, οὐδ' ἡ ἀνεπιληπτος ὑπηρεσία μου ἦσαν ἄξια τοιούτου τέλους.

— Λέγε, φίλε μου, τῷ εἶπον θαυσεῶν τὸν μύστακά σου.

Ἐγεννήθη ἐν ταῦθα ἀπὸ πατέρα στρατιωτικόν. Ἀνήκα, βλέπετε, εἰς στρατιωτικὴν οἰκογένειαν. ἔχον τρεῖς ἀδελφούς, ὧν ὁ εἰς ἔγινε πολιτικός καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῆς πείνης ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ κ. * * * Ἐκεῖνος ἦτο πιστός εἰς τὸ κόμμα του, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν αὐθέντην του. Οἱ ἄλλοι δύο ἔγιναν ἐπίσης στρατιωτικοί, ἀλλ' ὁ εἰς ἀπέθισε ἐν βίαιον θανάτου, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ του, διότι ἐγένεν αἰτία νὰ τρομάξῃ οὗτος καθ' ἕν στιγμὴν μετέφρε τὸ τομεῖον τοῦ τάγματος διὰ τὰ τὸ ... διορθώσῃ. Ὁ ἄλλος ἐδίηληθη, φαγῶν ἐκ τοῦ ἄρτου τὸν ὅποιον ἐτραγῶν ποτε οἱ στρατιώται μας. Κάνεις, βλέπετε, δὲν ἀπέθανεν εἰς τὸ κρεβάτι του. Ἐμείνα, μόνος ἐγώ, τοῦ ὁποῦ ἡ ιστορία εἶνε πολυδιήγητος. Ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου μοὶ ἔλεγε συχνὰ: «Ἐσὺ, παιδί μου, δὲν εἶσαι γὰ τὸ στρατό. Εἶσαι πολὺ ἐξυπνός: τὰ ἄλλα μου παιδία ἀνοίξαν τὰ μάτια των εἰς τὰς ἐννέα καὶ ἐσὺ τὰ ἀνοίξες εἰς τὰς πέντε ἡμέρας. Ἐσὺ δὲν ἀγαπᾷς τὰ παιγνίδια. Ποτὲ δὲν ἐκρεμάστῃς εἰς τὴν οὐρὰ μου, μᾶτε εἶδ' ὅπως νὰ μοὶ φέρῃς κανένα κουρελάκι ἀπὸ τὴν οὐρὰ κάμηλας κυρίας. Δὲν εἶσαι οὐ γὰ τὸ στέατο; νὰ κωιδάξῃς ἄλλαν τέχνην». Τότε με ἔλαβε διὰ τῶν ὀδόντων ἔλαφρὰ ἔλαφρὰ καὶ μὲ ἔφερε πρὸ τῆς θύρας τοῦ σχολείου, περὶ οὗ σᾶς ὠμίλησα. Ἐκεῖ ἐξεπαιδεύθη ἀρετὰ καὶ ἔμαθα περισσότερα ἀφ' ὅσα χρειάζονται εἰς ἕνα στρατιωτικόν. Ἀλλ', ὡς σᾶς εἶπον, τὰ φαγητὰ ἦσαν ἄθλια καὶ ἰδία δι' ἕνα στρατιωτικόν ἐξ αἵματος. Ἐγὼ λιποτάκτης ἐκ τοῦ σχολείου καὶ ἐσπευσά ἐκεῖ, ὅπου αἱ οἰκονομικαὶ με ἔσυρον παραδόσεις...

Πρὶν ὅμως καταταθῶ ἠθέλησα νὰ διασκεδάσω ἐπὶ τινα χρόνον. Ἡ πειθαρχία θὰ μὲ ἐκόλυεν εἰπειτα. Διερχόμενος εἰς τινος ξενοδοχείου, εἰσήλθον. Κάτι θὰ εὕρισκον. Ἀλλὰ τόσφ ἐραγεύθη ἐκ τῆς εὐωδίας τῶν φαγητῶν, ὥστε ἐλησμόνησα παρευθὺς καὶ στρατὸν καὶ πόθους, καὶ εἶπον: Εὐρίσκομαι, θὰ μείνω! Μὲ ὑπεδέθησαν ὅμως καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. Πᾶρι ἀπ' ἐδῶ, κρέας ἀπ' ἐκεῖ. Ὅλα ἐρίπτοντο θαφιλῶς εἰς τὸν Ἰσχυρὸν, ὅπως μὲ ὠνομάσαν. Μίαν ἑσπέραν ὅμως — ὦ τί φρικτὴ ἑσπέρα! — ἠκούσα φρικαεῖς κραυγὰς. Ἦσαν γάτοι, οἵτινες ἐθρήνον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Σπείδω καὶ τί νὰ ἴδω. Τὸν ξενοδόχον καταπομπόντα ἕνα ὁμόφυλόν μου. Ἤσθάνθη ρήγος συγκινήσεως κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ἀγανάκτησιν, καὶ θὰ ἐφόρμων ἵνα ἐξορύξω τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ δημίου, ἂν δὲν τὸν ἔβλεπον ὀπλισμένον. Ἐπετάθη ὅμως ἐπὶ πλέον ἡ ὄρη καὶ ὁ φόβος μου, ὅτε τὸν ἠκούσα λέγοντα: «Ὁ Λαγός εἶνε ἀπὸ τὸν βγάλῃ δώδεκα μερίδας, γι' αὐτὸ τὸν φυλάγω γὰ τὴν Κυρίαρχή!» Δώδεκα μερίδας! ἀνεκράξα. Ἐγὼ δώδεκα μερίδας! καὶ ὁμήσας ἀνήλθον κλιμακῶς καὶ στέγας καὶ ἐγκατέλιπον τὴν κατάρατον ἐκείνην κόλαση. Δὲν εἶχον ποσὸν χωρήσει πολὺ, ὅτε νέον φοβερώτερον κινδύνον ἀνεκάλυψαν οἱ ὀφθαλμοί μου. Διηγήσομαι ὀπισθεν παντοπωλείου τινός, οὐ μικρὸς φεγγίτης ἐβλεπε πρὸς ὑγρὰν καὶ ἀνήλιον αὐλήν. Ἐκ τοῦ φεγγίτου, ἐξήρχοντο παν-

τοῖσδ' ἄρωματα βουτύρου, τυρών, ἀλλάντων, σφραδελλῶν. Ἐδῶ εὐρητο ἡ εὐτυχία! ἀνεκράξα, καὶ ἠτοιμαζέμεν νὰ εἰσελθῶ, ὅτε ἄλλος τις μικρός γάτος μὲ ἐπροσέβαλεν. ἔσπευδον νὰ τὸν προσθᾶσω καὶ τὸν τιμωρήσω διὰ τὴν ἀναειδύαν του, ὅτε τί βλέπω ὀπισθεν τοῦ φεγγίτου ὑπῆρχε θηλειὰ ἐκ μικροῦ. δι' ἣς εἶχε συλληφθῆ ὁ προπετὴς μικρός. Ἐκλαίεν, ἐκραυγάζεν, ἐμαίνετο, ἐζήτη βοήθειαν. Τίποτε. Ἀς τὸν βοηθήσω ἐγώ, ἐσκέπθη. Ἀλλ' ἠκούσα βήματα. Ἦτο ὁ ὑπηρετὸς τοῦ παντοπωλείου. — Ἐπιάσε τίποτε; ἠκούσα ἔσθεν βραγχύνῃ φωνῆν. — Ναί, ἀφείνη, ἕνα τρυφερὸ λαγουδάκι. — Ἀφήσε το νὰ καμωθῆ ἕνα δύο ὥραις καὶ τὸ βράδυ τοῦ τὸ πηγαίνεις! Ἐβρίγησα καὶ πάλιν. Πανταχοῦ λοιπὸν ἐνέδραι κατὰ τῶν γάτων; Ὡ εἶνε φρικτὴ, ἀπαίσια ἡ κοινωγία! Ἐκαστος σκάπτει λακκόν. Πανταχοῦ κίνδυνος. Δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ζῆσῃ πλέον ἐν αὐτῇ. Σήμερον ἀφεύκτως θὰ καταταθῶ.

«Δὲν εἶνε εὐκόλον, ἐξηκολούθησεν ὁ Λογίας, νὰ γίνη τις στρατιωτικός. Ἐγὼ ὁμως ὑπῆρχα τυχερός. Ὑπαξιωματικός τις ἰσάμενος πρὸ τῆς θύρας τῆς ἀποθήκης μὲ παρέλαβε καὶ μὲ ἐθάπνε φιλοστόργως. — Τί εὐμορφος γάτος! Μπαμπάκι! Τὸν κρατοῦμεν; — Καὶ βέβαια! ἔρχεται ἐθελοντής. — Ἐγὼ θὰ τὸν πᾶρω νὰ τὸν χάρισω τῆς ἀραβωναστικῆς μου τῆς Οὐραγίας. — Ὄχι, διέταξεν ὁ ἐπιλοχίας. Ὁ γάτος θὰ μείνῃ ἐδῶ. Τὸν παίρνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου! Αἱ λέξεις οὗτοι μὲ ἔκαμαν νὰ ὑπερηφανωθῶ, ἀλλὰ μοὶ ἐστοίχισαν τὴν ἔγθραν ὄλων τῶν ἀρχαιοτέρων μου συνάδελφων, οἵτινες ἐν ἐμοὶ ἐβλεπον ἀντίζηλον, ἴσως δὲ καὶ κατακατητῆ τῶν δικαιωμάτων, τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν βαθμῶν, οὗς μέχρι τοῦδε εἶχον ἀποκτήσει. Ἀκούσ' ἐκεῖ, ἐπιθύρισα. Δὲν τοῦ δίνει καὶ γαλόνι; σημερινὸς γάτος νὰ μᾶς ἔλθῃ καὶ νὰ μᾶς ἐπιβλέθῃ ἐδῶ μέσα!» Ἐγὼ ὅμως ἐπλησίασα μετὰ τόσου σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀρχαιότερους μου, καὶ ἐζήτησα τὰς διατάγας των μετὰ τόσης ταπεινοφροσύνης, ὥστε παρευθὺς τοὺς ἀσπλάξω. Εἶχον ὅμως καὶ τοὺς δεκαοκτῶ μου ὄνυχας ἐτοιμούς—διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον—καὶ ἴσως τὸ φρόνιμον τοῦτο μέτρον συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ καθιστοῦμαι κέντρον.

Ἐκτοτε ἤρχισεν ἡ στρατιωτικὴ μου ζωὴ. Ἀπὸ τῆς κατατάξεώς μου, ἦτις ἐγένετο καθ' ὄλους τοὺς τύπους, οὐδεὶς ποτικὸς παρουσιάσθη εἰς τὴν ἀποθήκην. Πολλάκις ἔμεινα μόνος φρουρός καὶ διευθυντῆς αὐτῆς, ἀπουσιάζοντων ὄλων τῶν ἀνωτέρων μου, ἀλλὰ ποτικὸς ποῦ νὰ τολμήσῃ νὰ φανῆ! Εἶνε ἀληθές ὅτι πολλάκις ἠκούσα τὰς φράσεις «Ἀναθεματισμένα ποτικία!» ἢ καὶ «Στραβόγατοι!», διότι ὁ ἐπιθεωρητὴς ἢ ὁ διευθυντὴς ἐβλεπε κινεῖν ὀσάκκον τρυπήμένον. ἀλλ' ἐγὼ ἐγνωρίζον καλῶς ποτὸς εἶχεν ἀνοίξῃ τὸν σάκκον διὰ λήσμον τῶν ποτικῶν. καὶ ἐν τῷ δικαίῳ μου δὲν ἀνελάμβανον ποσῶς ὑπ' εὐθύνην μου τὰς προσοχὰς ταύτας. Ὅλοι οἱ εἰ τῆς ἀποθήκης διεθθέντες

ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ μὲ ἠγάπαν ὡς ἰδίον γάτον των. Τινες μάλιστα ἐξεδίωσαν καὶ διαθέσεις νὰ μὲ υἰοθετήσωσιν, ἀλλ' ἐγὼ διὰ μικρῶν ἀπουσιῶν ἀνευ ἀδείας ἐματαίουν τὰς ἀγαθὰς των διαθέσεις. Ἐγὼ ὀρδινάκωσα; Ποτέ! Εἰς ἄλλους πάλιν παρεῖχον ὑπηρεσίας σπουδαιοτάτας. Ἀνερχόμενος ἐπὶ τοῦ γραφείου, ἐβύθιζον ἕνα ἐκ τῶν ὄνυχῶν μου εἰς τὸ μελανοδοχεῖον καὶ ἐδιώρουν τὰς ἀνορθογραφίας τῶν ἀναφορῶν των. Καὶ οὐδεὶς γνωρίζῃ ὅτι ἐνεκα τούτου εἰς ἐμὲ τὸν πτωχὸν δεκανεὰ—τοιούτος ἤμην τότε—ὄφειλονται. δύο προεβασμοὶ! Πολλάκις ἐπίσης ἐγινόμην ἡ αἰτία νὰ σωθῶσιν ἀνώτεροι μου ἐκ τιμωρίας ἢ ἐπιπλήξεως, εἰς ἐμὲ ἀποδοθέντων πολλῶν. ἐκλείψωμεν. Δὲν ἤμην, βλέπετε, ἐπὶ τῆς καταδιώξεως μόνον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ εἰδικά μου καθήκοντα ἐπρότεινον πάντοτε καὶ πολλάκις ἐν ταῖς ἡμερησίαις διαταγαῖς ἐμνημονεῖτο τὸ ὄνομά μου μετ' ἐπαίνων ἐἴτε δὲ κατοικίδιο ἦσαν, εἴτε ἀρουρατοί, εἴτε πηδητῆρες ὁ ποτικιοί, οἵτινες ἐκαμον ἐφοδον κατὰ τῶν στρατιωτικῶν ἀποθηκῶν, πιστός εἰς τὸ καθήκον, ἐμαχόμενος μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς των. Κατὰ χιλιάδας ἀριθμοῦνται οἱ νεκροί, οἱ τραυματιῶν καὶ οἱ ἀιχμαλώτων μου. Καὶ ποσάκις δὲν ἐκινδύνευσα, δὲν ἐπληγώθη, ποσάκις δὲν ἐμονομάχησα σῶμα πρὸς σῶμα μετὰ μὴν ἰσομεγέθων πρὸς ἐμὲ καὶ δὲν τοὺς κατέβαλον ἐνδοξῶς!... Καὶ τέλος, ἀφοῦ ὑπέστην τὸ καθήκον μου καὶ ἐτι πλέον, ἀφοῦ ὑπέστην τὰ βάρη καὶ τὸς κόπους δύο ἐπιστασιῶν, πάντε μεταθέσεων, καὶ δὲν ἐνθυμούμαι πῶσα ἄλλα δεινὰ μετ' ἀνδρικῆς καρτερίας, ἐπέπερω νὰ ριφθῶμεν ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου εἰς τοὺς πέντε δρόμους, ἀστεγοί, ἀπροστάτευτοι, ἀνευ συντάξεως ἢ χορηγήματος, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὸ ὄριον τῆς ἡλικίας....

Λέγων τούτο ὁ Λογίας, ἤρπασε τὸ μανδύλόν μου καὶ ἐσπόγγισε τοὺς ἄκρυβοὺς ὀφθαλμούς του. Ἦ φανή του ἀπό τινος ἐγένετο κλαυθμηρὰ καὶ βαθείως μὲ συνεχίειν. — Ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκαιον, τῷ εἶπον, θαυσεῶν τὰ ὄρθια ὠτά του. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀποδιώξωσι. Παρενόησας... τὸ γράμμα τοῦ νόμου.

— Ὄχι. Ἐνόησα καλῶς. Παραπολυ καλῶς μάλιστα. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅπως γνωρίζω τὰ καθήκοντά μου, γνωρίζω καὶ τὰ δικαιώματα. Πολλάκις ἐπεινάσα, ἀλλ' οὐδέποτε παρεπονέθη. Ἐτρῶγον οἱ ἀνώτεροί μου. Τούτο μοὶ ἤρκει. Εἶχον τὴν συναίσθησιν ὅτι συνετέλου ἐἰς τὸ νὰ αὐξάνῃ τὸ αὐστηρίον των, καὶ πιστεύωσά με ἡ μόνη ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν μου ἦτο ἡ χαρὰ, ἢν ἠσθάνομην εὐεργετῶν αὐτούς. Αἱ δύο δραχμαὶ, ἀς μοὶ ἐδίδεν ἡ πατρίς κατὰ μῆνα, δὲν ἦσαν βεβαίως πολλά. . . τῶρα μάλιστα με τὰ τόσα ἐξόδα. . . ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἤσκουν εἰς τὸ νὰ ἐξεμεινῶν τους ἀνωτέρους μας καὶ νὰ τοὺς ἀναγαλῶσι νὰ ρι-

πτωσαν και εις ημας ποτε. και ποτε εν τεμαχιον αρτου. Απο τεσσαρων ομως ημερων—Πηγαίνετε να σας θρέψη ή κυβερνησις, μαζ λέγουσι!... Εγώ και οι συνάδελφοι μου πεινώμεν, κύριοι! τὸ ἀκούετε; Ἄν εἴμεθα ὀλιγώτερον εὐσυνειδήτοι... θὰ ἀφίναμεν μερικὸν ποτικὸν εἰς τὰς ἀποθήκας ἐν εἰδει οἰκονομιῶν διὰ τὰς ἡμέρας τῶν γρατειῶν μας. Ἀλλὰ τοὺς ἐξεδιώξαμεν ὅλους. Καὶ τώρα; Ἐγὼ εὐτυχῶς εἶμαι ἐλεύθερος, ἀλλ' ἄλλοι ἔχοντες καὶ οἰκογενείας; παιδιὰ να θρέψωσιν;

Ἡ συγκίνησις τοῦ γάτου εἶχε κορυφωθῆ. Τὰ δάκρυα ἔφερον κρουνόδον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τὸ θέαμα βαθέως με συνεκίνησε. Νὰ βλέπῃ τις στρατιωτικὸν νὰ κλαίῃ, τοῦτο πάντοτε εἶνε ἀλγεινόν!

— Θὰ τὰ γράψω ὅλα αὐτὰ, τῷ εἶπον, καὶ ἴσως ληφθῆ κανὲν μέτρον. Τί νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ.

— Πολλάκις, ἐξηκολούθησε μετ' αὐτοῦ συγκινήσεως, ὁ Λοχίας, πολλάκις ὑπεβάλλοντο μισθοδοτικὰ καταστάσει διὰ 5-10, ἐνῶ ἐγὼ ἐγνώριζον καλῶς ὅτι ἤμην μόνος ἢ εἶχον καὶ ἕνα ὑπαοπιστήν. Τὰ στελέγη ἔμενον πάντοτε τὰ αὐτὰ, ἐνῶ ἡμεῖς ἤραυομεθα. Ἴσως διὰ τοῦτο ἐστοιχίζαμεν πολὺ εἰς τὸ Δημόσιον. Ἀλλὰ ὑπάρχει θεραπεία. Ἀς ἀριθμῶσαι πόσαι ψυχὰι εἴμεθα καί... ἅς μὴ μᾶς πάρωσιν εἰς τὸν λαϊμόν των.

Καὶ λέγων ταῦτα μοὶ ἔδειξεν ὄνυχας τὸσφ σεβαστοὺς... ὥστε... ἔφερον ἀμέσως τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαϊμόν μου.

— Ἡ... ἅς κράτησῃσι τὸ ἐν τέταρτον, τὸ ἥμισυ, ἔστω, τοῦ μισθοῦ μας, ἀλλὰ ἅς μὴ μᾶς ἀφήσωσι νὰ ἀποθνήσκωμεν τῆς πείνης! Δὲν εἴμεθα ἄξιοι τοιαύτης τύχης! Ὁ Μοζάμεθ ἰδὼν ποτὲ ἕνα ἐξ ἡμῶν κοιμώμενον ἐπὶ τοῦ μανδύου ὃν ἔφερον, καὶ σπεύδων νὰ προσυχηθῆ προετίμησε ν' ἀποκόψῃ μέρος τοῦ μανδύου του ἢ να τὸν ἐξυπνήσῃ. Καὶ μία ἐλληνικὴ κυβερνησις ν' ἀρπάσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τὸν ἄρτον ἡμῶν... τὸν ἄρτον τῶν τέκνων μας... ὃν ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου ἐκερδίσαμεν!

— Πτωχὲ γάτε, ἐψιθύριζον ταλανίζων αὐτόν, ὅτε ἠκούοντο εἰ τὰ βήματα του βραδέως ἀπομακρυνόμενα, πτωχὲ καὶ σὺ δυστυχῆς; Ματαίως λοιπὸν ἤλπισα ὅτι ὑπὸ τὸ μαλακὸν δέρμα σου θὰ εὕρισκον καὶ ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν μου, ἐὰν εἶνε ἀληθεὺς αἱ περὶ μετεμφυχώσεως θεωρίαι καὶ ἐὰν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξω τὸ σῶμά σου ὡς περικάλυμμα τῆς ψυχῆς μου;

Καὶ σὺ δυστυχῆς!

Ἐλαβον ἐκ τῆς βιβλιοθήκης μου μικρὰν ζωολογίαν καὶ ἐπὶ ὄραν πολλὴν ἐφυλλομέτρον ματαίως τὰς σελίδας της. Τὰ βάρσανα τοῦ γάτου, ὅσφ πλειότερον τ' ἀνεπὸλουν εἰς τὸν νοῦν μου, τὸσφ πλειότερον μὲ ἐπειθον περὶ τῆς ἀληθείας τῆς μετεμφυχώσεως. Τὸν λόγον τὸν ἀγνοῶ... Ἀλλ' ἔπρεπε τέλος ν' ἀποφασίσω ποῦ θὰ ἐστελλον τὴν ψυχὴν μου μετὰ τὸν θάνατόν μου... διότι... εἶχον καὶ ἄλλας ἐργασίας.

Καὶ, μετὰ πολλὰς σκέψεις, ἀπεφάσισα

— δὲν θὰ τὸ πιστεύσητε— νὰ τὴν παρακλίσω νὰ μετακινηθῇ πάλιν εἰς σῶμα ἀνθρώπου.

Πμδ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁ κ. Παρασκευαϊδὴς ὁ διάσημος σύγχρονος πεζογράφος ἔχει δικαίωμα νὰ ἐναθρύνηται, ἂν οὐχὶ διὰ τὸ ἀκαταπόνητον τῶν ποδῶν του, χάρις εἰς τοὺς ὁποίους ὡς ἄλλοι μυθιστορικὸς ἦρος τοῦ Ἰουλίου Βέρν κατάρθωσεν ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι νὰ ἔλθῃ ἀποστολικῶς εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἐξ ἀπωτάτου σημείου τοῦ Κράτους, βεβαίως ὅμως διὰ τὸ ὠραῖον παράδειγμα ὄπερ παρέσχεν ἔστω καὶ εἰς ἕνα ἐκ τῶν κατοικῶν τῶν Ἀθηνῶν, οἷτινες, νομίζοντες ὅτι ὁ κόσμος ὀρίζεται πρὸς βορρᾶν μὲν ὑπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, πρὸς νότον δὲ ὑπὸ τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοίας, ἐντὸς τοῦ κύκλου αὐτῶν περιστρέφονται, ἀγνοοῦντες τῆς ἐξοχῆς καὶ τῶν μακρῶν ἐκδρομῶν τὰ θέλητρα καὶ τὴν ἐκ τούτων δωρομένην εὐρωστίαν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος.

Δι' ἀμφοτέρα ἡμεῖς συγκαίρομεν αὐτόν, καὶ εὐχόμεθα ἐγκαρδίως ὅλοι οἱ Ἕλληνας νὰ βαδίσωσιν ἐπὶ τὰ ἔργα του... ἂν δὲν εἶνε τολμηρὰ ἢ ἐκφρασις.

Καὶ ἐν τούτοις, οὐδὲν καλὸν κακοῦ ἀμικτον. Ἄριστον τὸ παράδειγμα, ἀλλὰ καλὸν ἔπισης καὶ τὸ ὅτι δὲν ἔσπευσαν πολλοὶ ἐκ τῶν Ἀθηναίων νὰ μεταβῶσιν πρὸς τιμὴν τῆς ἀφιξέως του ἐγκαινισθειῶν μακρῶν ἐκδρομῶν.

Διότι... τώρα θὰ πεισθῆτε ὅτι ἔχομεν δίκαιον—διότι ἐπανερχόμενοι θὰ ἔχον ἀφεικτὰς τὸν δρόμον καὶ τίς οἶδεν ἐπὶ πόσας ἡμέρας θὰ περιεπλανῶντο μὴ ἀναγνωρίζοντες πλέον τὴν Ἀττικὴν. Εἰς ἕκαστον βῆμά των θὰ ἀπῆνταν τὰ πυρίκαυστα δάση, τὰ οἰκτρά ταῦτα μνημεία τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν διαφθορᾶς, καὶ θὰ ἐστρεφον ἀλλαγῶς—ὃ βῆμα, μάτην ζητοῦντες τὰ χλοερά τοπεῖα, δι' ὃν πρὸ ἡμερῶν μόλις διήλθον.

Πράγματι. Ἡ Ἀττικὴ δὲν ἀναγνωρίζεται πλέον—ὡς νὰ εἰσῆλασε κατακτητῆς ἄγριος πρὸ μικροῦ, πυρπολῶν καὶ καταστρέφων, παρουσιάζει νῦν πανταχόθεν ἀλγεινὸν θέαμα. Ἐκεῖ ὅπου προχθὲς εἶτι ἡ φύσις ἠγαλλία μὲ τὰς πνοὰς τῶν ζεφύρων καὶ τῶν πτηνῶν της τὰ κελαδῆματα, ἐκεῖ ὅπου θύμου ἀρωμα, φύλλων ψιθυροῦ καὶ ρύακος δροσεροῦ μελφιδιὸν κελάρυσμα, ἐκεῖ νῦν καταστροφή... ἄ ὄχι... ζυλιάνθρακες πολλοὶ διὰ τοὺς ἐμπερηστάς καὶ βοσκή πλουσία αὖριον διὰ τὰ ποιμνιά των!

Ἀποφεύγομεν ν' ἀναμνησκόμεθα εἰς τὴν πολιτικὴν, δοξάζοντες ὅτι μέγα δίκαιον εἴχεν ὁ Μαλιερὸς διδάσκων: «Δὲν πρέπει ν' ἀναμνησκῆται εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ πλοίου ὁ ἀπλοῦς ἐπιβάτης». Εἶθε εἰς τοῦτο νὰ ἐμιμοῦντο ἡμᾶς καὶ ἄλλοι. Δικαιούμεθα ἐν τούτοις νὰ εὐχαριστῶμεν τοὺς κυβερνήτας,

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

— Στὴν ἀγκυλιὰ μοῦ ἔλασεν τὴ λύπη σου τὴν τόση χαριτωμένη χάρη!

Ἄφρονε εἶ, μοῦ ἔπαρα, καὶ ἔδες τί θὰ σοῦ δόσῃ Μία ζηλευμένη Μοῖρα.

Σοῦ πῆρε γέρο σκέλεθρον, σοῦ δίνει παλιγκάρη!

Σοῦ πῆρε γρόντιον καὶ ἀρρωστικαί, σοῦ δίνει γέλα καὶ ἐκφρῆ!

Σοῦ πῆρε ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρῃ ἀπὸ σένα

Καὶ σοῦ δόσῃ, ὅτι σοῦ αἰτέ. —Τί μοῦ ἔδωκε;— Ἐμένα!

I. ΜΑΡΑΝΟΣ

ΟΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

(Κρητικὴ παράδοσις).

Ἄνεφερα ἐν τῇ διατριβῇ μοῦ περὶ τοῦ δημόδιου ἄσματος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτι ἐν Κρήτῃ τὰ δίστιχα ἀδύναται πρὸς ἦχους, σχεδὸν καθ' ἕκαστον μῆνα μεταβαλλόμενος, καὶ τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦσι σκοποῦς.

Ἡ μουσικὴ αὕτη ζωηρότης καὶ τὸ φιλόκαινον τῶν συμπατριωτῶν μου διήγειρεν ἐν ἐμοί, κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἀπορίας, ἥς τὴν λύσιν ἐζήτησα παρὰ τῆς μητρὸς μου.

— Δὲν μοῦ λες, καλὲ μάμμη, τὴν ἠρώτησα, τοὺς καινούργιους σκοποὺς ποίους τοὺς βγάζει;

Καὶ ἡ ἀγαθὴ προσέβουτις, εἰς ἀπάντησιν, μοὶ διηγήθη τὰ ἀκόλουθα:

— Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς, παιδί μου, σὺν ἐπολέμησε καὶ ἐπῆρε ὅλα τὰ ῥήματα τοῦ κόσμου καὶ τὸν ἔστρεψε ὅλη ἡ γῆς ἡ οἰκουμένη, ἐκάλεσε τρεῖς μάγους καὶ τρεῖς ῥωτήσε. «Ἦίτε μοι σεις ποῦ κατέχετε τὴν μοῖραν τὰ γραμμένα, ἵνα μπορῶ νὰ γάρω γιὰ νὰ ζῶσ πολλοὺς χρόνους, νὰ γάρω τὸν κόσμον, ἔδῃ (1) ποῦ τὸν ἐκαμα ὅλο δικό μου;» — «Βασιλέα μου πολυρυνισμένε, ἡ δυνάμι σου εἶνε πολλή, ἀποκριθῆκαν οἱ μάγοι, μὰ τάχει γραμμένα ἡ μοῖρα δὲν εἶνε μπορετὸ νὰ ξεγραφοῦνε. Ἐνα μόνον πρᾶγμα εἶνε ποῦ μπορεῖ νὰ σε κάμῃ νὰ γάρῃς τὰ βασιλεία καὶ τὴ δόξα σου ὥστε νὰ θέλῃς νὰ γενῆς ἀθάνατος, νὰ ζῆσῃς ἴσα μὲ τὰ βουνα. Μὰ εἶνε δύσκολο, πολὺ δύσκολο.» — «Δὲν σὰς ἐρωτῶ, ἂν εἶνε δύσκολο, μόνον ἵνὰ ν'ε,» εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος. — «Αἶ, τότε, βασιλέα μου, ἵς τς ὀρισμοὺς σου, εἶνε τ' ἀθάνατο νερό, ποῦ ὅποιος τὸ πιῇ θάνατο δὲν φοβᾶται. Μὰ ὅποιος πάει γιὰ νὰ τὸ πάρῃ πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ μέσ' ἀπὸ δύο βουνα ποῦ κτυπᾶ τὸνα ἀπάνω ἵς τᾶλλο ἀλάγιαστα (2). Κι' οὐδὲ ποῦλι πετάμενο δὲν προφτάνει νὰ περάσῃ. Πόσα ἐλακυσμένα βασιλιόπουλα κι' ἀρχοντόπουλα δὲν ἔχασαν τὴν ζωὴν τους μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρομερὴ παγίδα! Δυνα περάσῃς τὰ δύο βουνα εἶν' ἕνας δράκος ἀκοίμητος καὶ φυλάει τᾶθανατο νερό. Σκοτόνεις τὸ δράκο καὶ τὸ παίρνεις.»

«Τὸ εὐθύς ὁ Ἀλέξανδρος προστάζει καὶ τοῦ φέρνουνε τὸ ἄλογόν του, τὸ Βουκέφαλο, ποῦ φτερά δὲν εἶχε καὶ σὺν ποῦλι ἐπέτα. Καβαλλοῦει, δίδει σκαλιὰ τοῦ μαύρου του καὶ πάει καὶ μ' ἕνα βίτσισμα ἐπέρασε

(1) Τώρα. — (2) Ἀδικαίως. Ἐκ' τοῦ λογιᾶσ=παῦν, ἡσυχᾶτω.

πέρα πέρα. Ἐσκότωσε τὸν ἀκοίμητο δράκο καὶ ἐπῆρε τὸ γυαλί ποῦχε τᾶθανατο νερό.

Ἄλλ' ἔλα δὲ ὁ εὐλογημένος ποῦ ἄμα γύρισε ἵς τὸ παλάτι του δὲν τὸ φυλάζει καλά. Τὸ θωρεῖ ἡ ἀδερφή του καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ εἰντὰ ν'ε τὸ χύνει! Κατὰ τύχη ἐχύθηκε πάνω ἵς μιά ἀγριοκορμυδα καὶ γι' αὐτὸ αὐταῖς ἡ κορμυδαὶς δὲν ξεραίνονται ποτὲ.

«Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ κάμπος ὄρα πάει νὰ πιῇ τ'ἀθάνατο νερό, ἀλλὰ ποῦ... να... Ρωτᾷ τὴν ἀδερφήν του καὶ αὐτὴ τοῦ λέει πῶς δὲν ἐκάτεψε εἰντὰ τὸνε καὶ τῶχουσε. Ὁ βασιλεὺς ἐπῆρε νὰ κουζουλαθῇ ἀπὸ τὴ μάντινα (1) καὶ τὴ στενωγορία του καὶ τῆ καταράστηκε νὰ γενῆ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ψάρι καὶ νὰ βασιλεύεται ὥστε νὰ στέκῃ ὁ κόσμος ἵς τὴ μέση τοῦ πελάγου.

«Ὁ Θεὸς τάκουσε καὶ ἀπὸ τότε ὅσοι γυρίζουνε μὲ τὰ καράβια τὴν βλέπουνε καὶ παραδέρνεται μέσα ἵς τὰ κύματα. Ὡς τόσφ τὸν Ἀλέξανδρο δὲν τόνε-ε-μισᾷ καὶ ὡς δῆ κανένα καραβὶ ῥωτᾷ: «Ζῆ ὁ Ἀλέξανδρος;» Κι' ἂν ὁ καραβοκύρης εἶν' ἀκάτεχος καὶ ἀπληροθητὴ ἄπειθανε, ἡ κόρη ἀπὸ τὴν μεγάλην της λύπησιν ταρασσὶ με τὰ χέρια καὶ με τὰ ζέπλεκα ζανθὰ μαλλιά της τὴ θάλασσα καὶ πῆγνει τὸ καράβι. Ὅσοι ὅμως κατέχουνε ἀπληρογόντα ἵς καὶ βασιλεύει, καὶ τότε ἡ πολύπαθη κόρη κάνει καλὴ καρδιά καὶ τραγουδεῖ χαρούμενη γλυκὰ τραγούδια.

«Ἐκεῖ μαθαίνουν οἱ ναῦταις τρεῖς καινούργιους σκοποὺς καὶ τρεῖς φέρνουνε.»

Ταῦτα μοὶ διηγήθη ἡ μάμμη μου πρὸς λύσαν τῆς ἀπορίας μου. Προσέβουτι δ' αὐτὰ ὡς συμπλήρωμα εἰς τὴν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ πραγματείαν μου, θεωρῶ περιττόν νὰ ὑποδείξω ὅτι καὶ ἡ παράδοσις αὕτη ἐδανείσθη καὶ συνέχισε τὰ ὑπὸ τῆς ἀμαθείας καὶ τοῦ χρόνου παραμορφωθέντα λείψανα τῶν ἀρχαίων μύθων περὶ Συμπληγάδιον πετρῶν καὶ περὶ Σειρήνων καὶ Γοργόνων.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΗΣ

ἙΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΥΝ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

A'

Ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Βερρῦ, τῇ ἐκτεταμένῃ παρὰ τὴν ἀρχαίαν Βουρβωνικὴν, ὀλιγὰς λεύγας μακρῶν τῆς πολίχνης Μοντλουσῶν, ἐν τῷ μέσφ ἀπεράντων, γυμνῆς, ἔρημῆς, ἀγόνου καὶ ἐρήμου πεδιάδος, ὑψοῦτο πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν πενιχρὰ καλύθη. Τέσσαρες χονδραὶ καὶ σκοληκώρωτοι δοκοὶ, ἐμπτηγημέναι καθέτας ἐν τῷ ἐδάφει, φρακτικῆς ἐκ σανίδων καὶ φρυγῶνων, προφυλακτῶμενος ἔξωθεν μέχρις ὑψους τέσσαρων ποδῶν ὑπὸ γαλικῶν καὶ πηλοῦ, καὶ στέγη ἐκ ξηρῶν φύλλων καὶ ἀχύρων, ἀπέτελούν τὴν καλύθησιν ταύτην, πρὸς ἣν παραβαλλόμενοι αἱ τῶν ἀγρίων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς δύνανται νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς μέγαρον. Ἀπὸ πενταετίας ἤδη ὁ ὑλοτόμος Ἰω-

άννης Βαρβῶ ἵδρυσεν δι' ἑαυτὸν τὸ ἄστυον τοῦτο. Ἐξ οἴκτου—καθισταμένου καθ' ἡμέραν σπανιωτέρου παρὰ τοῖς ἀνθρώποις—αἱ ἀρχαὶ τῆς περιοχῆς οὐδόλως ἐτάραξαν αὐτόν.

«Ὁ Τυχοδιώκτης οὗτος ἀνεχώρησε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὰ δάση, ἀπὸ ἐνυμφεθῆ, ἔλεγον ἔκρινε κατὰλληλον πρὸς κατοικίαν του τὸ μέρος τοῦτο, ἔκοψεν ἀρκετὰ δένδρα καὶ κατέλαβε τετράγωνον χωρὸν ἐκτάσεως τριάκοντα ποδῶν ἐκ τοῦ ἀγόνου τούτου ἔδάφους. Ἄς τὸν ἀφήσωσιν ἤσυχον ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ χειρότερα ἀπ' αὐτὰ ἄλλως τε, εἶνε ἀνάγκη νὰ κατοικήσῃ εἰς κάποιον μέρος.»

Ὁ ὑλοτόμος Ἰωάννης Βαρβῶ καθίστατο λοιπὸν βαθμηδὸν ὁ ἀδιαφιλονέκτης κύριος τῆς πενιχρᾶς καλύθης, περὶ ἣς ὠμιλήσαμεν. Ἐξη μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, ἀτίνα ἦσαν ὀλίγα, καὶ ἐκ τῆς θήρας. Τῷ ὄντι ἕκαστον χειμῶνα ὁ ὑλοτόμος ἐγένετο θηρευτῆς τὴν δὲ Κυριακὴν, μεταβαίνων εἰς τὴν πόλιν, ἐπῶλε ὅτε μὲν παρῆθεντα λαγῶν, ὅτε δὲ ζεύγος ἀγρίων νησσῶν, φουβουθεῖσῶν ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς γειτονικῆς λίμνης.

Ἀλλ' αἱ ἡμέραι διαδέχονται ἀλλήλας καὶ δὲν ὁμοιάζουσι ποσῶς. Ὅλα τὰ ἐτη δὲν ἦσαν εὐτυχῆ διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ὑλοτόμου.

Ἐυρίσκομεθα εἰς τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου ὁ χειμὼν ἦτο δριμύς, τὸ δὲ ψυχρὸν εἶχε φθάσει εἰς τὸ τελευταῖον ὄριον, ὄπερ ὁ κάτοικος τῶν χωρῶν τούτων δύνανται νὰ ὑπομείνῃ. Ἀπὸ μηνὸς οὕτε χιὼν ἐπιπτεν, οὕτε βροχὴ, ἀλλ' ἔπνευε παγερὸς βορρᾶς. Ἡ γῆ, ἀποξηρανθεῖσα ὡς κατὰ τὰς καυστικώτερας ἡμέρας τοῦ θεροῦ, ἦτο ὑπόλευκος, εὐδιάρρηκτος καὶ ψαθυρὰ. Ἐν τῷ μικρῷ κήφῳ, ὅστις περιέλειπε τὴν καλύθησιν, οὐδὲ ἔχον χλόης ἐφαίνετο, καὶ αὐτὰ τὰ φυτὰ τὰ μέλλον ἀντέχοντα εἰς τὴν χιὼνα εἶχον ξηρανθῆ. Ἐν τοῖς περὶ τὰ δένδρα, στερηθέντα τοῦ φυλλώματος, συνέστρεφον τοὺς κλάδους αὐτῶν δι' ὑποκόφωρον καὶ ἀπεισιῶν τρυγῶν. Τέσσαρα δὲ ἡ πέντε βράκια διασχίζοντα τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐπάγωσαν καὶ κατέστησαν σκληρότερα λίθου.

Εὐκόλως εἰκάζεται ἡ φοβερὰ ἐρημία, ἥτις ἐβασίλευεν εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Ὁ ταξειδιώτης ἐκέντα τὸν ἵππον του, ζητῶν νὰ διέλθῃ μετὰ τῆς ταχύτητος βέλους. Οὐδὲν ποίμινον ἐξήρχετο τῆς κρύπτῆς αὐτοῦ. Πλεισταίως κυνηγετικοὶ κύνες εὐρίσκοντο εἰς τὰς ἀτραποὺς νεκροί, καταλαμβανόμενοι αἰφνιδίως ὑπὸ τοῦ παγεροῦ βορρᾶ.

Ἦτο μεσημβρία καὶ ἐντοσοῦτῳ ἐνόμιζε τις ὅτι ὁ ἥλιος εὕρισκετο περὶ τὴν δύσην του.

Ὁ βορρᾶς εἰσέδεν ἐν τῇ καλύθῃ μετ' αὐπιστεύτου σφοδρότητος. Κλάδοι δένδρων ἐκαίοντο, εἶνε ἀληθῆς, εἰς τὸ βάθος τῆς ἐστίας, ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀναπτυσσομένη θερμότης ἐμετρίαζε πῶς τὴν δριμύτητα τοῦ ψυχροῦ ἄλλὰ, τῆς καλύθης οὕσης ἀνοικτῆς εἰς πάντας τοὺς ἀνέμους, ἡ πυρὰ ἦτο ἀνοφερῆς. Ὑπῆρχον ἄλλως τε ἐν τῇ ἀθλίῃ ταύτῃ κατοικίᾳ πλεισταὶ ἄλλαι ἐκτός τῆς θερμότητος ἐλλείψεις.

(1) Ὅργην.

Εάν εισέλθωμεν, μόλις θα αισθανθώμεν την αλλαγὴν τῆς θερμοκρασίας, καίτοι ἡ ἀτυχὴς μήτηρ εἶχεν φράξει ἐπιμελῶς τὰς πολυαριθμοῦς ὄπας, δι' ὧν εἰσέδουν ὁ ἀνεμολος. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἡλικίας εἰκοσι πέντε ἔως τριάκοντα ἔτων, εἰφάνετο πολὺ πρεσβυτέρα καὶ καταβεβλημένη. Τὰ χαρακτηριστικά της, καὶ τοὶ ἀλλοιωθέντα ὑπὸ τῶν θλίψεων, τῆς πείνης, τῆς ἀγρυπνίας τοῦ πυρετοῦ, δὲν ἔσπερον το κανονικότητος. Ἐν τοῖς βλέμμασιν αὐτῆς ὑπῆρχε γλυκύτης, ἣτις σπανίως δύναται νὰ διατηρηθῆ, ὅταν θλιβεραὶ σκέψεις διέλθωσι διὰ τῆς διανοίας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κλαύσασιν. Ἐν γένει τὸ σύνολον τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς ἐνέπνεεν ὑπομονὴν καὶ ἀνεκτικότητα.

Δύο βήματα μακρὰν τῆς ἐστίας, ἐν τῇ θερμότερᾳ γωνίᾳ τῆς καλύβης, ἐπὶ σανίδος ὑποστηριζομένης ὑπὸ δύο σκιμπῶδων ἑκοιμάτο βαθείως μικρὰ κόρη, ἥς ἡ ἀνθρώπις ἐφάνετο διαφεύδουσα τὰς τρομέρας στερήσεις, ἄς ὑφίσταντο.

— Κοιμήσου! Μαργαρίτα, κοιμήσου! ἐπιθύριζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ μήτηρ. Ἐνῷ γλυκὰ ὄνειρα σὲ ναουρίζουν, δὲν θὰ συλλογιέσαι νὰ ζητῆς ψωμάκι!

Τὸ πρόσωπον τῆς κοιμωμένης κόρης ἔφερον ἐρυθρὰς κηλίδας· τὰ χεῖλη της ἦσαν ἐξωγκωμένα, ἡ δὲ κόμη της, ἀπιστευτοῦ στυλιπνότητος, ἦτο κατασπασμένη, κλίνουσα πρὸς τὸ ξανθόν. Βεβαίως θὰ ἐγένετο ὡραία ἡμέραν τινά.

Παραπλεύρως τοῦ κοιμωμένου τούτου ἀγγέλου ἠγρύπνει ἡ πρεσβύτερα ἀδελφὴ μετὰ μητρικῆς μερίμνης. Ἡ κόρη αὕτη, σοβαρὰ ἦδη καὶ ἀκεπτική — μόλις ἐπτά-ἑτίς! — ἀνεραίριζε τὸ πῦρ, ῥίπτουσα ξύλα, καὶ κατεκόσπευε τὰς κινήσεις τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς. Ἀλλὰ, μεθ' ὅλην τὴν ἐν τῇ καλύβῃ ἡσυχίαν, οἱ συριγμοὶ τοῦ βορρᾶ εἰσέδουν μέχρι τοῦ πενιχροῦ λίανου καὶ ἀφύπνισαν τὴν Μαργαρίταν.

— Πεινῶ! ἀνεφώνησεν ἡ μικρὰ κόρη διὰ σπαραξικαρδίον τόνου.

— Πεινῶ καὶ διψῶ! προσέθηκεν ἡ πρεσβύτερα ἀδελφὴ, ἀπειθονομένη διὰ καταπεπονημένου ἤθους πρὸς τὴν μητέρα της.

— Ὑπομονή, παιδάκια μου, ἀπεκρίθη ἡ ἀτυχὴς γυνὴ, θωπεύουσα τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὁ πατέρας σας ἐπήγε στὴ πόλιν καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ θὰ μᾶς φέρῃ ψωμάκι, κρέας, τυρὶ καὶ κунηγι ἰσως, τὸ ὅποῖον θὰ σιοτώσῃ στὸ δρόμον ἄς τὸν περιμένωμε λιγάκι.

Διὰ νὰ καταπραύνη δ' ἐτι μᾶλλον τὰς ἀπελπιστικὰς ταύτας κραυγὰς, ἡ μήτηρ ἤρξατο νὰ τραγοῦδῇ καὶ νὰ διηγῆται αὐταῖς παραμύθια.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν, αἰφνιδίως θόρυβος ἤκουσθη.

— Σιωπή! ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ· ἀκούσατε, παιδιά μου; βήματα πλησιάζουν.

— Θὰ εἶνε κανένας λύκος, ὅπου περιφέρεται ἐδῶ ἔξω, εἶπεν ἡ πρεσβύτερα ἀδελφὴ, περίτρομος συσπειρωμένη πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς.

— Ὅχι, Αἰκατερίνη, δὲν ἀπατώμαι· εἶνε ὁ πατέρας, παιδιά μου.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, ἀνὴρ τεσσαρακοντού-

της ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ. Τὸ μέτωπόν του ἦτο ἀκαταρτυδιωμένον καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ μακρῶν καὶ ρυπαρῶν τριχῶν, καταπίπτουσῶν μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Φέρων πενιχρὰν ἐνδυμασίαν, εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ πύλου ἐξ ἐκείνων, οὓς ἐφόρουν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας ταύτης τῆς Γαλλίας. Ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς μικρὸν κυνηγετικὸν ὄπλον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σωλή- νος τοῦ ὁποῖου εἶχε ἀναρτήσει διπλοῦν ἄρτον τῶν τεσσάρων λιτρῶν.

Μόλις εἰσῆλθεν, ἐρρίφθη ἐξηνητημένος καὶ καταπεπονημένος ἐφ' ἐνὸς τῶν κενῶν σκιμπῶδων, τῶν τοποθετημένων πρὸς τὴν ἐστίαν.

— Πάρε, Μαριάννα, εἶπε τείνων τὸ τυφέκιον εἰς τὴν σύζυγόν του, πάρε αὐτὸ τὸ ψωμί καὶ φάγετέ το οἱ τρεῖς σας.

— Καὶ σύ, Γιάννη, δὲν θέλεις τὸ μερδικό σου;

— Ὅχι, εἶνε γιὰ τῆς τρεῖς σας σοὺ λέγω.

Ἡ μήτηρ καὶ τὰ δύο κοράσια, χωρὶς νὰ λάβωσι τὸν καιρὸν νὰ εὐχαριστήσωσι καὶ νὰ ἐναγκαλισθῶσι τὸν εὐεργέτην αὐτῶν, ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ ἄρτου μετ' ἀγρίας ὀρέξεως. Ἀπὸ δύο ἡμέρας οὐδεμίαν εἶχον λάβει τροφήν.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Ἰωάννην Βαρβῶ, οὗτος καθήμενος ἐπὶ τοῦ σκιμπῶδος, καὶ στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐθεώρει τὴν εἰκόνα ταύτην διὰ μελαγχολικοῦ καὶ ἀγρίου βλέμματος.

B'

Ἐν τοσοῦτῳ, μετὰ τινὰς στιγμᾶς, τῆς πρώτης ὀρμῆς κατευνασθείσης, ἡ σύζυγος προὔθησεν πρὸς τὸν ὑλοτόμον καὶ τῷ εἶπε διὰ συγκεκριμένης φωνῆς:

— Συγχώρησέ με, καλέ μου Γιάννη, ἐφάνηκα ἀδικῆ καὶ σκληρῇ ἐσυλλογίσθηκα μονάχα τὸν ἑαυτό μου· μ' ἐτρέλλανε ἡ πείνα ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶν. Θεέ μου! πῶς δὲν σοὺ εἶπα ἀκόμη ὅτι μᾶς ἔσωσες καὶ τῆς τρεῖς;

Καί, νεύσασα εἰς τὰ δύο κοράσια:

— Ἐλάτε, ἀγγελάκια μου, προσέθηκεν ἡ ἀτυχὴς μήτηρ, ἐλάτε ν' ἀγκαλιάσετε καὶ νὰ εὐχαριστήσετε τὸν πατέρα σας.

— Ἀλήθεια, ἀνεφώνησεν ἡ πρεσβύτερα τῶν κορασιῶν, κατασπαζομένη τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας τοῦ χωρικοῦ· μᾶς ἔσωσες, ἀγαπητέ μου πατέρα, σὺ θὰ μᾶς δώσῃς νὰ φάγωμε καὶ αὐριο.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ὁ ὑλοτόμος, συνωφρούθη.

— Αὐριο! εἶπε διὰ παραδόξου τόνου φωνῆς· ἄχ! παιδιά μου, δὲν ξέρω ἀν θὰ ὑπάρξῃ αὐριο γιὰ μᾶς. Τὸ ψωμί ποῦ σὰς ἔφερα σήμερον ἦτο τὸ τελευταῖον...

— Ἀλλὰ, ὑπέλαθεν ἡ Μαριάννα, δὲν ἐπῆρες λοιπὸν τίποτε ἀπὸ τὰ κλαριά ποῦ ἐπῆγες νὰ πουλήσῃς εἰς τὸν ψωμά τοῦ Σερλλύ;

— Ὁ ψωμάς τοῦ Σερλλύ δὲν θ' ἀγοράσῃ κλαριά γιὰ κάμποσο καιρὸν, γιὰτὶ δὲν ἀνάβει τὸ φουρνὸν του· δὲν τοῦ πωλοῦν ἀλευρί οὔτε ἴσῃν ἀγορά, οὔτε ἴσῃν μύλο.

— Μὰ ὁ ἐφημέριος;

— Ἀγ! τὸν κακὸ τυχο, κατήντησε ἄν

εἰμας· δὲν τοῦ ἔμεινε λεπτό. Ἐβήθηκα ἀπὸ τὸ σῆμαί του τὸσον λυπημένος ὅσον ἦμουν ἐγὼ, ὅταν τὸ πρῶν ἐκλείσα τὴν πόρτα τῆς καλύβης μας.

— Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλειος δὲν ἐπώγεισαν καὶ αὐτοί. Ἄν δὲν σοῦ ἔδωκαν τίποτε, τουλάχιστον κάτι θὰ σοῦ ὑπέσχεθην.

— Μοῦ ὑπέσχεθην νὰ με φυλακίσουν, ἀν ἐξακολουθῆσῃ νὰ σκοτόνω τοὺς λαγούς, καὶ τῆς πέρδικας εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους τῶν. Αὐτὸς μάλιστα ποῦ ἐπιτηρεῖ τὸ κυνήγι, ὁ Κλαύδιος Βανιέ, μὲ εἰδοποίησε καθαρὰ. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλειος! ἡ καρδιά των εἶνε σκληροτέρα ἀπὸ τῆς πέτρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶνε στρωμένη ἡ ἀπέραντος αὐτῆ των.

— Γιάννη, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ Μαριάννα, πιθανὸν νὰ μὴ ἤξεύρουν τὴν δυστυχία μας καὶ γι' αὐτὸ νὰ σοῦ τὰ εἶπαν αὐτά.

— Νὰ μὴ τὴν ἤξεύρουν; Καλὰ τότε! εἶνε καιρὸς νὰ τοὺς τὴν γνωρίσω.

— Εἶνε βεβαία· μὰ μὲ τὸ γλυκό.

— Μὲ τὴν βία, ὄχι μὲ τὸ γλυκό.

— Τί λές, Γιάννη; μήπως ἐτρέλλῃς; Ποτὲ δὲν σὲ εἶδα τὸσον ἄγριον. Ἡ δυστυχία σοῦ δίδει κακὰς ἰδέας. Γιάννη, ἐλαστὸ νοῦ σου, θὰ ὑποφέρωμεν ἀκόμη, ἐὰν τὸ θελῇ ὁ Θεός, ἀλλὰ μὴ φοβερίζεις, σὲ παρακαλῶ.

Στιγμιαία σιγὴ ἐπεκράτησε. Ἡ Μαριάννα ἔκλαιεν.

— Ἀκούσε, γυναίκα, ὑπέλαθεν ὁ ὑλοτόμος, πρέπει αὐτῇ ἡ δυστυχία νὰ πάρῃ ἕνα τέλος. Ἐως τῶρα ὑπῆρξα πάντοτε τίμιος ἄνθρωπος, τὰ πάντα ἐσεβάσθηκα. Ὁ Ἰάκωβος Βαλμά, τὸν ὁποῖον ἀπάντησα προχθὲς, μοῦ εἶπε: « Ἐλα μαζί μου! »

— Παναγία μου! ὁ Ἰάκωβος Βαλμά, ὁ φοβερός ληστὴς!

— Ναί, αὐτός. ἔχει χρήματα στὴ σακκουλά του καὶ τρώγει εἰς ὅποιον ξενοδοχεῖο θέλει. Τὰ παιδιά του δὲν πεινοῦν, ὅπως τὰ δικά μας. Μὲ τὴν τιμιότητα δὲν πηγαίνει κἀνεὶς ἐμπρός· θὰ μιμηθῶ τὸν Ἰάκωβον καὶ μάλιστα ἀρχίζω ἀπὸ ἀπόψε.

Ἡ Μαριάννα, μὴ ἔχουσα πλέον δυνάμεις ἕνα ὁμιλήσῃ, ἐκυλίετο εἰς τοὺς ποδᾶς του, ἵνα τὸν συγκατήσῃ.

— Δὲν ἔχω διόλου μπαρούτι, οὔτε ἕνα λεπτό γιὰ ν' ἀγοράσω, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑλοτόμος· δὲν μοῦ χρειάζεται πλέον τὸ τυφέκι μου· στὴν ἀνάγκην θὰ κάμω ὄπλον ὅ,τι εὖρω. Θὰ εὖρω ἴσῃν δάσος τίποτε ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ χρειάζομαι.

— Γιάννη! ἀγαπητέ μου Γιάννη! συλλογίσου τὰ παιδιά σου, τὴν γυναῖκά σου, τὸ κεφάλι σου!

Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤκουε πλέον· ἐξῆλθεν ἐκ τῆς καλύβης κραυγάζων:

— Δυστυχία! στὸ πρῶτον ποῦ θὰ συναντήσω στὸ δρόμο μου!

Γ'

Μόλις ὁ ὑλοτόμος ἀπῆλθεν, ἡ σύζυγος αὐτοῦ, λαβοῦσα τὰς δύο κορασίδας ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὰς παρεκίνησε νὰ χονυπηθῶσι πρὸ μικροῦ ξυλίνου Ἐσταυρωμένου.

— Γρήγορα, παιδιά μου, εἶπεν, ἀντὶ νὰ κλαίωμεν ἄς προσευχηθώμεν· εἶπέτε: Μεγαλόδυναμε Θεέ μου, δώσε νὰ μὴ κάμῃ κακὸ ὁ πατέρας μας.»

«— Μεγαλόδυναμε Θεέ μου, ἐπανελάθειν αἱ κορασίδες, δώσε νὰ μὴ κάμῃ κακὸ ὁ πατέρας μας.»

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ἰωάννης Βαρβῶ παράφορος ἔτρεχε πρὸς τὴν ἀτραπὸν, δι' ἣς ἀνὰ μακρὰ διαστήματα διήρχοντο ἐνησυχλημένοι διαβάται.

Ἡ νύξ ἐμέλλε νὰ ἐπέλθῃ.

«Α! ἔλεγεν ὁ πρωτόπτερος ληστὴς, ἐὰν ἐπέρα ἀπ' ἐδῶ κανένας πτήκητας ἢ κανένας τραπέζιτης φορτωμένος ἀπὸ χρυσό, θὰ εὐρισκόμην σὲ δύσκολον θέσιν, γιὰτὶ πρῶτη φορά θὰ ἐξασκήσω αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα καὶ γιὰτὶ δὲν ἔχω καὶ κανέν ὄπλον νὰ τὸν κτυπήσω. Τὶ νὰ κάμω λοιπὸν; Νὰ κόψω κανένα ρόπαλον; Ἀλλὰ τί θὰ μὴν κάμῃ αὐτὸ, ἐὰν τυχόν συναντήσω κανένα ζωέμπορον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη καὶ αὐτὸς μαζί του καλὸ ρόπαλο καὶ ἰσως καὶ κανένα μυτερὸ μαχαίρι. Τὶ νὰ κάμω λοιπὸν;

Ἐνῷ εἶλεγε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, τὸ βράδιμα ἵππου ἤκουσθη. Τείνας δὲ τὸ οὖς, ὁ Ἰωάννης ἐνόησεν ὅτι ὁ ἵππευς δὲν ἦτο μακρὰν.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν κτυπήσω; ἤρωτησεν ἑαυτόν.

Ὁ ὑλοτόμος ἐσταμάτησεν ὅπισθεν παχειὰς δρυὸς ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς, καθ' ἣς ἡ τεσσαρακονταετής ἐντιμος αὐτοῦ ζωὴ διήλθε διὰ τῆς διανοίας του, βαθείως ταραξάσα τὴν καρδίαν του. Μολοντί τὸ ψῆγος ἦτο δριμύ, ἀφθονὸς ἰδρῶς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου του.

— Θὰ γίνω λοιπὸν κλέπτης, ἐπανελάμβανεν, ληστὴς!... Ἀλλὰ πάλιν! ἡ γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιά μου πεινοῦν καὶ αὐριο δὲν θὰ ἔχωμεν τίποτε.

Τὰ βήματα τοῦ ἵππου ἐγένοντο εὐκρινέστερα.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, ἐνῷ ὁ Ἰωάννης ὠπισθοχώρησε κατὰ ἕν βῆμα, ἵνα κατασκοπεύσῃ καλλίτερον, ἀντικειμένον τι σκληρὸν καὶ ὄξυ προσεκολλήθη εἰς τὸ ὑπόδημά του.

Ἐκυψὲ νὰ ἴδῃ.

— Μαχαίρι! μαχαίρι!... εἶνε μαχαίρι! ἐπιθύριζεν. Εἶνε σκωριασμένον, ἀλλὰ μυτερόν! ἐμπρός! ὁ διάβολος μοῦ τὸ στέλλει!

Δὲν εἶχεν ἐτι τελειώσει τὰς λέξεις ταύτας, ὅτε ὁ ἵππευς διέβαινε πλησίον τῆς δρυός, πάντοτε βραδέως.

Ὁ Ἰωάννης, παρόμοιος πρὸς τετραυματισμὴν τίγριν, ἐρρίφθη κατὰ τοῦ ταξιδιωτοῦ, ἐγείρας τὸ ἐγχειρίδιον:

— Τὸ σακκουλί σου ἢ σὲ... ἀνεφώνησεν.

Ἀλλ', ἰδὼν τὸν ἵππεα, ὃν προσέβαλεν:

— Ὅχι, ὄχι, ὑπέλαθεν, ἐλεημοσύνη... ἀν... ἀγαπάτε... καλέ... μου... κύριε...

— Διάβολε! ἀνεφώνησεν ὁ ταξιδιωτής, ὅστις ἐκράτει πιστόλιον ἀνὰ χεῖρας, εἶνε γελοῖος ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποῖου ζητεῖς ἐλεημοσύνην, παιδί μου.

Ὁ οὕτως ὁμιλῶν ἦτο ὑψηλός, ρωμαλέος καὶ πρὸ πάντων τελείως ὄπλισμένος. Ἡρ-

πάσε τὸν ὑλοτόμον ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τῷ ἀπέσπασε τὸ φονικὸν ὄπλον.

— Ἐκαμὲς πολὺ καλὰ ν' ἀλλάξῃς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς σου· ζητεῖς ἐλεημοσύνην· θὰ σοὶ δώσω ἐν λουδοβίκειον, ἀλλὰ θὰ κρατήσω τὸ ὄπλον σου.

Παρατηρήσας δὲ μετὰ προσοχῆς τὴν λεπίδα:

— Ποῦ εὖρες αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον; ἤρωτησεν ὁ ἵππευς.

Ἐνταῦθα δύο λέξεις, ἐν εἴδει παρενθesis, εἶνε ἀπαραιτήτοι.

Ὁ ξένος ἦτο ὁ κ. κόμης Σιγισμῶδος Δ' Ἀλταφόρ, μέλος τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας τοῦ Βερρύ. Ἐπὶ τῇ θῆξ τῆς λεπίδος, ἣν ὁ ὑλοτόμος εἶχε στρέψει ἐναντίον τοῦ στήθους του, ἀνώρθωθη πάραυτα ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἵππου του.

— Ἀν! Θεέ μου! ἀνεφώνησεν αἰφνης καθαρίζων τὴν μάχαιραν ἐκ τῆς καλυπτούσης αὐτὴν σκωρίας, εἶνε ἀγρυπρὸν ἐγχειρίδιον, ἐγχειρίδιον τοῦ μεσαιῶνος!

Μετὰ τινὰς δὲ στιγμᾶς ἐπανελάβε τὸν μονόλογόν του:

— Καὶ φέρετε ἔξωγραφισμένα τρία κρῖνα καὶ ἕνα ἱέρακα· χωρὶς ἄλλο ἀνήκει εἰς τὰ ὄπλα τοῦ νόθου Δουνοᾶ. Ποῦ εὖρες λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον; ἤρωτησεν ὁ ἀρχαιολόγος.

Ὁ Ἰωάννης Βαρβῶ ἐδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ δένδρον, οὗ ὅπισθεν εἶχεν εὖρει τὸ ὄπλον του.

— Αὐτὸ εἶνε, αὐτὸ! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης Δ' Ἀλταφόρ, θωπεύων τὸ ἐγχειρίδιον ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Ἐνθυμούμαι, τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε κατὰ τὰς ἀποδείξεις, εἰς τὸ ὅποῖον ἔλεγον ὅτι θὰ εὐρεθῶν τὰ ὄπλα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ ἡ δρυς! ἡ ἀνεστραμμένη δρυς, τὴν ὁποῖαν ἀνεφείρον Ἐὔρον τὸ ἀγρυπρὸν ἐγχειρίδιον τοῦ Δουνοᾶ. Πρὸ ὀλίγον μ' ἐσταμάτησας διὰ τρόπου ὀλίγον αὐθάδους—διὰ νὰ μὴ εἶπω ἄλλο τι— καὶ μοῦ ἐζήτησες ἐλεημοσύνην καθ' ὃν τρόπον ζητοῦσαν οἱ λησταὶ τοῦ Ζιτ-Βλάς· ἀλλὰ δὲν πειράξῃς ἐπειδὴ ἐξ αἰτίας σου ἀνεκάλυψα ἱστορικὸν μνημεῖον, τὸ ὅποῖον ἐζήτουν ἀπὸ τριακονταετίας, ἠμπορεῖς νὰ βασισθῆς ἐπ' ἐμοῦ.

Τὸ δρῆμα τοῦτο, ὅπερ εἶνε αὐθεντικατάτης ἀληθείας, ἐλύθη φυσικώτατα τὴν αὐτὴν ἔσπεραν.

Εἰκοσι περίπου λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τ' ἀνωτέρω, ὁ ἀρχαιολόγος καὶ ὁ Ἰωάννης Βαρβῶ εἰσῆρχοντο ὁμοῦ ἐν τῇ καλύβῃ.

— Δίκαιε Θεέ! τί σημαίνει τοῦτο; ἔλεγεν ὄλις τεταραγμένη ἡ Μαριάννα.

— Θεέ μου! ἀπεκρίθη ὁ ὑλοτόμος, σημαίνει ὅτι ἐσωθήκαμε.

Καὶ πάραυτα τῇ διηγῆθῃ τὰ διατρέξαντα.

Δὲν εἶχεν ἐτι περατώσει τὴν ἀφήγησίν του, ὅτε ὁ κόμης Δ' Ἀλταφόρ ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ σκιμπῶδος δρᾶκα χρυσοῦ—ποσὸν ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς γαλλικῆς αὐλῆς. Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος Α' ἐνυμφεθῆν τὴν Βερτρᾶδην δὲ Μονφόρ. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς ἀπὸ εἰκαστίας ἤδη ἦτο νυμφευμένος τὴν Βέρβαλ τῆς Ὁλλανδίας, ἣτις ἐξῆ ἐτι. Καὶ αὕτη δὲ ἡ ὄραια Βερτρᾶδην ἦτο ἀπὸ τετραετίας ἐπίσης συνελεγγυμένη μετὰ τοῦ ζῶντος ἐτι δουκὸς τοῦ Ἀνζού. Ἡ εἰδήσις παρήγαγε τῷ Πάπα βαθυτάτην ἀσθῆσιν. Ἐπειδὴ ἦτο

στὴν δ' ἔσπεραν ἐπανελάμβανεν εἰς τὰ τέκνα του:

— Τίποτε δὲν δικαιολογεῖ τὴν κλοπὴν, οὔτε αὕτη ἡ πείνα!

(Μεταφραστὴς Γ. Σπ.)

PHILIBERT AUDEBRAND

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Πολλοὶ ἄνθρωποι παραπονούνται ὅτι δὲν εὐρίσκουσιν ἐργασίαν· οἱ ἄνθρωποι οὗτοι βεβαίως δὲν λέγουσι τὴν ἀλήθειαν. Ἀπόδειξις δ' ἐστὶν ἡ ἔξῃς στατιστικὴ, ἥς ὁ συντάκτης ἀποδεικνύει σὺν τοῖς ἄλλαις πόσον εὐκόλον εἶνε νὰ εὕρῃ ἐργασίαν ὅστις δὲν ἔχει. Τὶ νὰ κάμῃ, τί νὰ κάμῃ, νὰ ταξιδεύσῃ καθ' ἡλικίαν τοὺς 40 ἀθανάτους τῆς Γαλλικῆς ἀκαδημίας. Καὶ ἰδοῦ! Οἱ πρεσβύτεροι αὐτῶν εἶνε ὁ βαρώνος Βιέλ—Καστέλ ἔτων 87, ὁ Φλερὸ 85 καὶ ὁ Ἀσιὺ 82. Πρεσβύτεροι δὲ οἱ ποιηταὶ Σουλὺ Προυδὸν 48 καὶ Φρ. Κοππὴ 45 ἔτων. Μεταξὺ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀριθμοῦνται πέντε ὀδοιποροῦται ἀπὸ 80—87 ἔτων. Ὅκτω ἔδδομηκοντούται ἀπὸ 71—78. Ἐξηκοντούται 17 ἀπὸ 61—69. Πεντηκοντούται 8 ἀπὸ 52—59 καὶ οἱ δύο τεσσαρακοντούται ποιηταί, ὅς ἀνεφείρον. Ἐν ὅλῳ δὲ προστιθέμενοι ἀποτελοῦσιν ἐτη 2637, ἦτοι αἰῶνας ἑξοκί ἐξ καὶ τινα ὑπόλοιπα. Ὡς πρὸς τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἡλικίαν· ἐνέτα ἐκ τῶν 40 εἰσῆλθον πρ

γάλλος μη έπρεπε να συχωρήσει τή βρολίει του την διπλήν ταύτην καταπάτησιν των εκκλησιαστικών νόμων; Και ο Πάπας άφώρισε τόν Φιλίππον και τήν Βερραόδη. Καί είργον οι κώδωνες, και έκλείοντο αι πύλαι των ναών εις τήν άφρίζ των, και τούς απέφυγον και τούς έμισουν και τούς εδακτυλοδείκνουν οι εκλεκτοί των ανθρώπων. Τότε ο βασιλεύς ήναγκάσθη να κλίνη τόν γόνυ πρό του όπρητου του θεού και να εζητή τή ύφραση του ύστατου Χαίρε. Τό ρωμαντικόν τουτου της ιστορίας έπιστάδιον άνέμνησεν ήμίν ή έθρυσι του άνδριάντος του Ουόβανου Β', όστις διά της καταπαύσεως των έμφυλιών πολέμων εν Γαλλία και της κηρύξεως της πρώτης σταυροφορίας κατέσχεν εν τή ιστορία άξιοσημειωτων θέσιν.

Ανάγκη να καταργηθώσιν αι τρικυμιαί ή τούλάχιστον να νικηθώσι. Τιαυτή ύπήρξεν ή πρώτη εχθή του ναύτου, ο πρώτος της μητρός του πόθος, της μνηστής του το ώραιότερον άνερον. Καί ή εχθή, ο πόθος, τίς οίδεν άν δέν επαληθεύσων ημέραν τινά. Έννοείται ότι δέν αναφερόμεθα εις τόν θρον της καταργήσεως της τρικυμιας. Ομιλούμεν περί ήττας αυτής υπό των ανθρώπων, προς τουτου δε πολλές μέχρι τουδε κατέβαλον προσπάθειαι άσφοι και σοφοί. Άλλ' ή πλείους παρέχουσα έλπίδα εινε ή διά του έλαιου καταπρίυνσι των κυμάτων. Ο ναύαρχος Κλουέ έπέβαλεν εις τήν εν Παρισίω ακαδημίαν των επιστημών, τό δεύτερον ήδη, σπουδαιότατον ύπόμνημα, έγειραν τόν θαυμασμόν των ακαδημαϊκών πάντων επί τουτου, ώστε ο ναύαρχος Παρη έπρότεινε να παραχωρηθή τή εύφρενή της μεθόδου εν των πλοίων της Δημοκρατίας προς άνεργειαν πειραμάτων, ή δε ακαδημία ύποστηρίξει τήν πρόσιν και παραπέμπει αυτήν τώ κ. επί των Ναυτικών ύπουργώ. Ηδη δε γίνεται σκέψις να προσκληθώσιν έγκριτοι ναυτικοί εκ των έπιστημοτέρων κρατών, όστινες παριστάμενοι εν ταίς δοκιμαίαι, ών τήν επίτυχίαν θεωρούσι βεβαίαν, οί δύο ναύαρχοι, να διαδώσιν καθ' άπαντα τόν κόσμον ότι... ή τρικυμία ενικήθη τέλος πάντων.

Επί τή εύκαιρία των αλληλοδιαφύσεων του ήμερησίου τύπου, άποσπάμεν τά εξής εκ τίνος έπαρχιακής έφημερίδος της Γαλλίας, και... άς σκάσουν εκ ηηλοτυπίας αι ιδιαι κας... της πρωτευούσης. «Η είδησις ήν άνεγράψαμεν εν τώ προηγουμένω ήμών φύλλω περί μαγειρίσσης τινός αυτοκτονήσεως διά πιστολλου εν Βερσαλλίαις ένεκεν έρωτικών λόγων, δέν ήτο καθ' όλα άκριβής, έφ' ή και σπεύδομεν να επανορθώσωμεν αυτήν.

Τό δυστύχημα δέν συνέβη εν Βερσαλλίαις, άλλ' εν Μελούν ή παθούσα δέν ήτο μαγειρίσσα άλλά στρατιώτης, ή δε αλία δέν ήτο έρωσ άλλά παρασάλευσις των φρενών, εκ της όποιαι πάσχων ο άτυχής... έπεσαν από του παραθύρου.

Ευτύχως ή κατάστασις της υγείας του έβελτιώθη έκτοτε!*

Εν των ωραιότατων άποφθεμάτων του Έδγάρου Πίου εινε και τό εξής: «Τό επιτίθεσθαι κατ' άνδρών εξόχου διανοίας θεωρείται παρά των άνοήτων ως τό άριστον μέσον όπως διακριθώσιν. Ο σκορπίος δέν θά ένίγνετο άστερισμός εάν δέν έδακνεν τήν πτέρναν του 'Ηρακλήους!*

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΧΑΠΤΩΝ

Τό τεχνούργημα τό κοινώς γνωστόν ταντέλλα, άποτελεί μέρος της γυναικείας περιβολής και συντελεί εις τήν πολυτελειώσαν διακόσμεισιν αυτής. Η άρχική του λεπτού τουτου και ώραιου τεχνούργηματος χρήσις και παραγωγή δέν εινε άκριβώς γνωστή εξ όσων όμως δύναται τις να συμπεράνη, ένέγετο κατά πρώτον χρήσις αυτου υπό των Έλληνιδών και Ρωμαίων γυναικών κατά τούς άρχαίους δε χρόνους

έπίσης βαρύτιμα και ποικίλα τριχάπτα έκόμουν τάς δεσποίνας της Ένετίας και της βορείου Ιταλίας εν Γαλλία δ' ως λέγεται, τά τριχάπτα εισήχθησαν υπό της Μαρίας των Μεδίκων. Η χρήςις των τριχάπτων ένέγετο γνωστή εν Άγγλία κατά τό έτος 1483; όποτε μεταξύ άλλων βιομηχανικών προϊόντων άνηγορεύθη και ή εξαγωγή αυτών. Έν έτει δε 1640 ή βιομηχανία των τριχάπτων ήμαζεν εν Buckinghamshire της Άγγλιας, και κατά τό έτος 1660 επέστρεψε διά βασιλικού διατάγματος ή προς κατασκευήν των τριχάπτων εξ Άγγλιας, εξαγωγή της κλωστής.

Τό τριχάπτον εινε είδος δικτυοειδούς διαφανούς άποτελουμένου εκ κλωστήν ύφάσματος. Πολλαι και ποικιλαι εισίν αι ποιότητες των τριχάπτων, κατασκευάζονται δε τιαυτά εις παντοειδή σχήματα, και παντός πλάτους εκ χρυσών, άργυρών, μεταξίνων, λιμών και βαμβακερών κλωστήν.

Τά τριχάπτα κατασκευάζονται κατ' αρχάς διά των χειρών τή βοηθεία καλαμίσκων τινών και διά κλωστής συνθείας εκ μετάξις, δι' ής εσηματίζετο δικτυοειδής τι ύφασμα, έχον βρόχους (θηλειάς) εξαγώνους, οκταγώνους κτλ. Τό είδος τουτου των τριχάπτων έτροποποιήθη ακολουθώς διά προσθήκης παχυτέρας κλωστής, δι' ής εσηματίζοντο άνθη και διαφόρα άλλα σχέδια.

Η έργασία προς κατασκευήν του είδους τουτου των τριχάπτων έτελείτο επί στήριγμάτων τίνος, σχήματος προσκεφαλαίου σκληρού υπό μεμβράνης ή χονδρού χάρτου κεκαλυμμένου, έφ' ου διεγράφοντο τά διάφορα σχέδια, άνθη και άλλα σχήματα. έκαστη κλωστή έτυλιόστο επί καλαμίσκων γνωστή εινε και παρ' ήμίν ή τουτουτου είδους κατασκευή των τριχάπτων (με τό κοπανέλλι). Τά διάφορα δε είδη τριχάπτων εν Άγγλια κατατάσσονται ως εξής: 1ον τριχάπτον Brussels, τό μάλλον πολύτιμον, ούτινος δύο είδη ύπαρχον: τό μέν εν σχηματίζον εξαγώνων διά τεσσάρων εκ μετάξις κλωστήν έστραμμένων, τό δ' έτερον εκ λιμών κλωστήν διαφόρου σχήματος. 2ον τριχάπτον Mechlin εξαγώνου σχήματος βρόχου διά τριών εκ λινού κλωστήν. 3ον Valenciennes άκανονίστου εξαγώνου σχήματος εκ δύο κλωστήν: 4ον Lille σχήματος αδάμαντος εκ δύο κλωστήν. 5ον Alencon έπικαλουμένου ξανθού, σχήματος εξαγώνου εκ δύο κλωστήν έστραμμένων και όμοίου τώ τριχάπτω Buckingham, όπερ θεωρείται τό μάλλον ύποδεστέρως ποιότητος: και 6ον τό Alencon Point, σχηματίζόμενον εκ δύο κλωστήν μετά οκταγώνων και έναλλάξ τετραγώνων βρόχων. Ταυτά εισίν τά κυριώτερα είδη των τριχάπτων, ύπάρχουσι όμως και διάφορών άλλων ειδών άλλ' ήσσονος σημασίας και αξίας.

Τά επί της βασιλείας Καρόλου του Α' και ακολουθώς, πολυτίμα τριχάπτα τά εις εικόνας υπό διασήμων ζωγράφων παριστανόμενα, εινε τά Brussels Point, των όποιων τό δικτυωτόν επέξηργάζοντο διά καλαμίσκων και επί προσκεφαλαίου, τά δε

σχέδια αυτών εσηματίζοντο διά της βελόνης. Η κατασκευή των τριχάπτων έκτοτε πολλές ύπέστη τροποποιήσεις εις τήν κατεργασίαν και τόν σχηματισμόν των σχεδίων, αι δε τροποποιήσεις επήνεργον τήν βελτίωσιν και τήν τελειοποίησιν, των τριχάπτων. Έν έτει 1800—1812 πέπλα εκ τριχάπτων έπωλούντο άντι 20—100 γουινών, ήτοι άντι 60—300 φράγκων έκαστον: κατά τήν εποχήν ταύτην ήρξατο και ο διά μηχανημάτων συναναγωνιμός.

Η διά μηχανών κατασκευή των τριχάπτων, ως λέγεται, ήρξατο εν έτει 1768: τό πρώτον προς τουτου μηχανήμα επενοήθη εν τή πόλει Νοτινγκάμ υπό τίνος ύφαντού περικνημιδών ονόματι Άμμονδ. Ευρισκόμενος ούτος άνευ έργασίας και βλέπων τήν σύζυγον του διά χειρών πλέκουσαν, έσκέφθη και κατάρθωσε να επινόηση τήν αντίκατάστασιν της διά χειρών έργασίας διά μηχανημάτων τίνος, δι' ου κατασκευάζοντο αι περικνημιδες: αλλά διά του μηχανήματος τουτου εν μέραι καταρθώθη ή ιδέα του: έδέησε δε πολλά: να ύποστή, κατόπιν δοκιμασιών πολλών, τροποποιήσεις τό μηχανήμα του, δι' ου επέτευχθη ή κατασκευή ενός μόνον είδους τριχάπτου: αλλά τό μηχανήμα τουτου δέν διέμεινεν επί πολυ εις χρήσιν εν Άγγλια: τόν παρελάβον Γάλλοι τριχαπτοποιοί και έκτοτε διατέλει εισίτη εν χρήσει εις Γαλλίαν προς κατασκευήν λεπτού δικτυοειδούς ύφάσματος άποκαλουμένου tulle. Η επίτυχία της εύφρεσίως μηχανήματος προς κατασκευήν τριχάπτων ενήνεσε τήν άμικταν πολλών προς επινόησιν τελειότερου τρόπου της διά μηχανημάτων κατασκευής επενοήθη δε τό του στήμονος μηχανήμα (The Warp-frame), δι' ου παρασκευάζεται στήμων εκ τριχάπτου. Έκτοτε δε ή πόλις Νοτινγκάμ ένέγετο τό κέντρον νέου έμπορίου και ειδικότητος της βιομηχανίας των τριχάπτων: άλλ' οι επινοηθέντες μηχανικοί τρόποι πόρρω απέχον της τελειοποιήσεως της κατασκευής των τριχάπτων: εξηκολούθουν λοιπόν αι επινόησεις και εύφρεσεις διαφόρων μηχανημάτων. Έν έτει 1809 ο κ. Heathcoat εξήρησατο πρόνομιον μηχανημάτων τίνος ύπαγορευθέντος αυτώ υπό έργάτου τίνος μηχανικού δικτύων άλιείας: διά του προνομίου τουτου μηχανημάτων, είδος ύφαντικού ύστου, έτελειοποιήθη ή διά στήμονος και κρόκης (υφάδι) κατασκευή των τριχάπτων: αι κλωσται αι άποτελεούσαι τόν στήμονα διετιθεντο παραλλήλως, αι δε της κρόκης κλώσται διηθετούντο διαγωνίως επί καλαμίσκων, εξ ών άποσπόμεναι διέρχονται διά των κλωστήν του στήμονος και συστρέφονται μετ' αυτών. Τό πρόνομιον του μηχανήματος τουτου διήρκεσε μέχρι του έτους 1823: έκτοτε δε πλείστα όσα τελειοποιήσεις ένέγοντο, και αι δι' άτμου κινούμεναι μηχαναι παρασκευάζουσι διαφόρων ειδών και ποιότητων μικράς και μεγάλης αξίας τριχάπτα ών ή χρήςις κατέστη γενική. Η κατασκευή των τριχάπτων εινε ήδη κλάδος της ύφαντικής βιομηχανίας.

N. ΣΠΡΟΚΙΑΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΕΝΩΣΕΩΣ"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΑΝ. Ο στίχος άπαξ δρ. 1, δις 1,50. Διά πλείοτερας καταχωρήσεις κατ' άποκοπήν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

- Εξεδόθησαν**
- 104) Σενοφώντος Κύρου άνάβασις, προς χρήσιν των εν τής Γουνασίας και τούς Έλληνικούς Σχολείους μαθητών υπό Γεωργίου Α. Παπαβασιλείου. Λόγος πρώτος και δεύτερος μετά σημειώσεων, γεωγραφικού πίνακος και λιθογραφικών εικόνων. Άθήναι. Σχ. 8ον, σελ. 133.
  - 105) Τά κατά τήν Γενικήν Συνέλευσιν της Έταιρείας των φίλων του Λαού κατά τό έτος 1887. Άθήναι. Σχ. 8ον, σελ. 73.
  - 106) Λογοδοσία Δημητρίου Βασιλειάδου δημάρχου, περιλαμβάνουσα τήν διαχείρισιν της δημοτικής περιούσις κατά τās τέσσαρας αυτού δημορχίας περιούσις, από του 1870—1886. Έρμούπολις, σχ. 4, σελ. 30.
  - 107) Λόγος εύφρανής υπό της Κας Ζηνοβίας Α. Καμπάνη κατά τās έφετενάς εξετάσεις του Παρθεναιού αυτής. Έρμούπολις, σχ. 8ον, σελ. 16.
- Καλλιτεχνική πινακοθήκη της ε' Βασιείας.** Φυλλάδιον τρίτον. Ίργυμεια εν Ταύροις. Σακρώ. Πενθεύς και Βαχχίδες. Ειδόλιον. Έρωσ. Φαύστος και Σάτυροι. Ηρώ και Νάρκισσος.
- Corpus Juris Civilis.** Κατά μετάφρασιν Η. Αλκοπολλού. Τεύχος 13ον. Έκδότης Α. Αλέξης Κωνσταντινίδης.
- Ιστορία της Έλλάδος** υπό Σπυριδώνος Π. Καίμπου. Τεύχος 27ον. Έκδότης Κάρολος Μπεκ.

Αγγέλλονται

Εισαγωγή εις τήν Η. Ασθήκην. «Οι Προφήται» υπό Σπυριδώνος Παπαγεωργίου, καθηγητού. Άρμονία και μελωδία, ήτοι μουσικαι μελέται επί διαφόρων μελοδραμάτων, υπό Ρενιέρη Πρίντζη. Έν Σόφω.

Ο ποιητής κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΙΝΕΑΗΣ, ο έκδόσας και έκτελεστών διάφορα έργα, εκτιμηθέντα μέλιστα και εν αυτώ τή Ιταλία, εν ή τυχάνει κατήμελος διαφόρων Ακαδημιών, έχων διαθεσίμους τινάς ώρας, δε-

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΒΡΟΛΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ				
ΑΝΟΛΟΣ	1.	3.	33.	
Έξ Πειραιώς	6.30	12.—	3.15	
» Αθηνών	7.05	12.30	3.45	
» Έλευσίνος	8.45	1.45	5.10	
» Μεγάρων	8.58	2.28	6.15	
» Καλαμακίου	10.10	3.43	7.45	
» Κόρινθος	10.35	4.08	8.15	
» Κιάτου	10.50	4.20		
» Ευκρασίου	11.37	5.07		
» Δερβενίου	12.11	5.44		
» Αρκατίας	1.08	6.36		
» Αρκατίας	1.23	6.56		
Γραμμή Κορίνθου-Άργους-Ναυπλίου				
	202	231		
	Π. Μ.	Π. Μ.		
Έξ Κορίνθου	4.30	6.30		
» Αγ. Βασιλείου	5.49	8.23		
» Νεμέας	6.09	8.45		
» Φαρσίων (Μυκήνας)	6.31			
» Άργους	7.05	9.55		
Έξ Ναυπλίου	7.30	10.25		
Γραμμή Άργους-Μύλων (Ναυπλίου)				
	301	303	305	
	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	
Έξ Άργους	5.40	10.—	7.10	
Έξ Μύλων	6.05	10.25	7.35	

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ. Πλατεία ΚΕ' Μαρτίου, παρά το ύπουργείον των Έσωτερικών ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΔΕΛΤΙΟΥ
και πωλείται λεπτ. 15. Παλαιά φύλλα λεπτ. 20.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΙΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΛΗΓΜΕΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Έν Έλλάδι δραχμαί 10. Έν τώ εξωτερικώ φράγκα χρυσά 12.

ΛΑΡΟΥΣΣΕ Τό μέγα εγκυκλοπαιδικόν λεξικόν. Τόμοι 16. Παράρτηματα 2. Πωλείται άντι δραχ. 700.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
καθιστά γνωστόν, ότι ένέγετο προς τούς άλλους κυρία και της προς παραγωγή ηηλεκτρικού φωτός στήλης άδελφών Αζάπη, ώστε μόνον κατόπιν συνεννοήσεως προς τήν εταιρείαν δύναται να γίνη χρήςις υπό τρίτον της στήλης ταύτης.

Ο διευθυντής της Έταιρείας
I. Δ. ΖΕΛΟΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 80 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ

Γεν. αντιπρόσωπος εν Έλλάδι και πράκτωρ εν Αθήναις
Δ. Γ. ΜΑΚΚΑΣ

Γραφεία: Έν Αθήναις παρά το ύπουργείον των Έσωτερικών εις το τραπέζιον της Εβδομάδος. Έν Πειραιά παρά τώ κ. Χ. Β. Φωτίου, οίκία Π. Δαμάσκου ή Π. Ζ. Οικονόμου. Έν Βουδαπέστη. Έν Βιέννη. Έν Βερολίνο.

ΑΡΑΗ
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Έκδόόμενον υπό ΠΑΑΥΤΙΝΟΣ Η. ΔΡΑΚΟΥΛΗ

Συνδρομή εν Έλλάδι δρ. 2.— Έν τώ εξωτερικώ δρ. 4. Συνεληρωθή, ο Α'. Τόμοις και τιμται δρ. 3.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΡΤΙΩΣ ΕΞΕΔΟΘΗ

ΦΑΟΥΣΤ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΓΚΑΙΤΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ

υπό
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΥ

Μετά 65 τυπογραφημάτων και 14 φωτογραφιών και
κατά
Α. ΚΡΕΛΙΓΓ
Τεύχος τρίτον

Ο Φάουστ έκτυπωθήσεται μετ' ελεύθερου φιλοκαλίας εν Γερμανία, δημοσιευθήσεται δε εις έκτά τεύχη, έκδοόμενα κατά μήνα, έκαστη δε τεύχος, συγχιόμενον εκ τριών τυπογραφικών φύλλων εις σήματα 4ον και κοσμούμενον υπό δύο όλοσέλλων φωτογραφιών και πολλών εν τώ κειμένω εικόνων. τιμται εν Αθήναις και ταίς επαρχίαις δραχ. 4. Έν τώ Έξωτερικώ φρ. χρ. 4. — Ο Δικληρον τώ σύγγραμμά, προπληρονομούμενον, τιμται εν Αθήναις δραχ. 24. Έν τώ Έξωτερικώ φρ. χρ. 24. Ο λομβάτωρ τώ πρώτον τεύχος θεωρείται συνδρομητής και ύποχρεούται δια τήν συνέχειαν μέχρι τέλους του συγγράμματος. Συνδρομητής έγγραφουσι τά κυριώτερα βιβλιοπωλεία.

Ο έκδότης ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΚ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΘΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ
Αθρον, Κυριακήν, 2 Αύγουστου έκτίθεται εις μειοδασίαν ή κατασκευή της τέταρτης πτέρυγος του ένταυθα Κεντρικού Αρχαιολογικού Μουσείου, έννόμην επιτροπήσ, άποσπλουμένης υπό του Νομάρχου Αττικής και Βοιωτίας, του Γενικού Έφόρου των Αρχαιοτήτων και του νομορμηχανικού κ. Κατσαρού. Ο προϋπολογισμός της δαπάνης και τά σχέδια εινε έκτεθειμένα εν τή Διευθύνσει των Δημοσίων Έργων.

Διευθύνσεις

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΣΗΣ, δικηγόρος, όδ. Αθραϊνού 67.

ΑΕΩΝ ΟΑΜΒΙΕ καθηγ. Γαλλικ. όπισθεν Θεάτρου Άθ.

Γ. ΠΑΜΠΑΝΟΥΣ οδοντοίατρός. Όδ. Πατησίων 3.

ΑΔΕΛΦ. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΙ έμποροι. Όδ. Ευαγγελ.

ΕΛΛΗΝ. ΗΛΕΚΤΡ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ. Όδ. Φιλοπόλων 22.

ΓΕΡΑΣΙΜΙΔΗΣ ίατρός γυναικολόγος. Άρχ. όδ. Παιρ.

